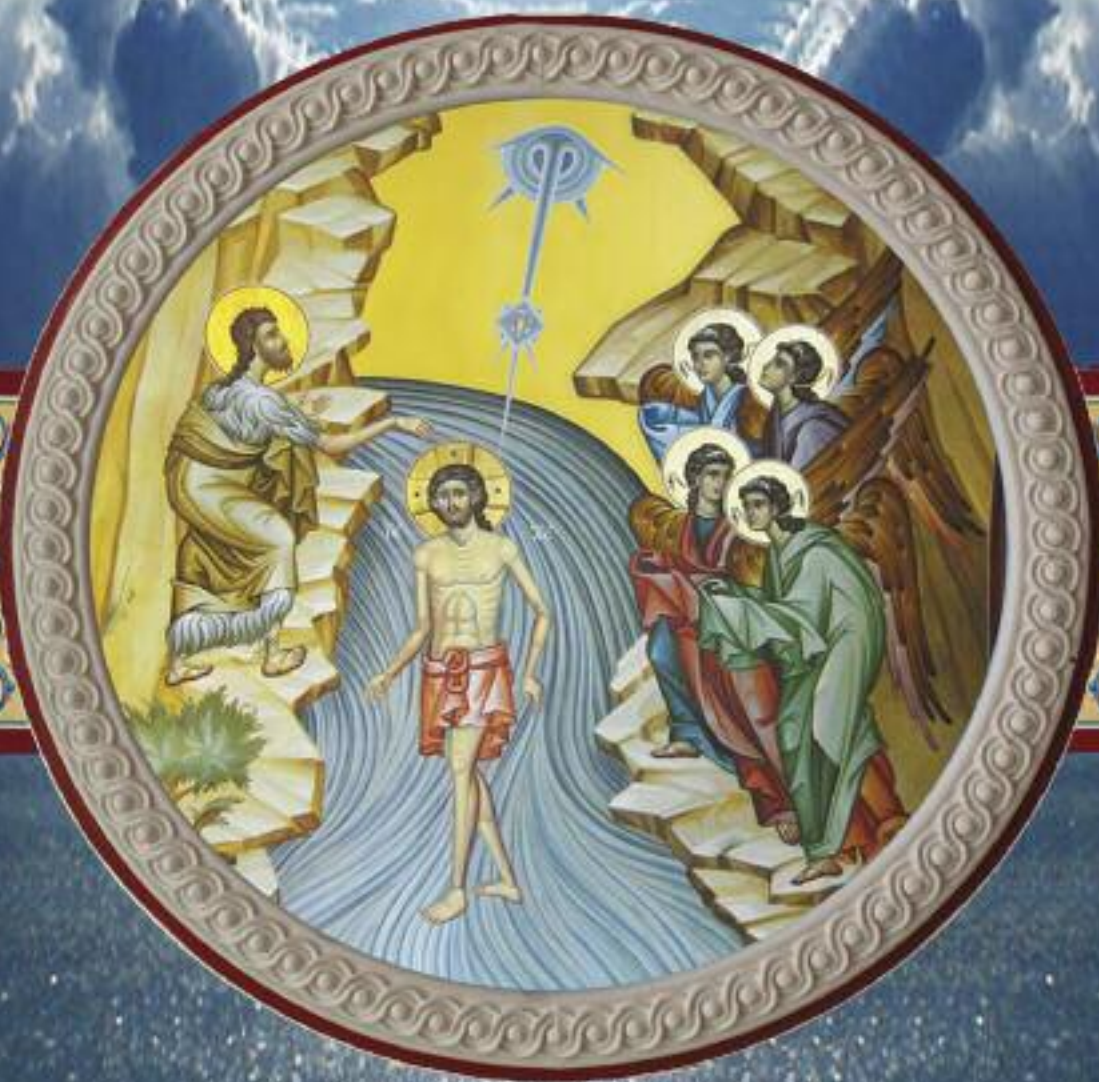

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ (Β' ΘΕΣΣΑΛ. Β' 15)

«Οὐκ ἀρνησόμεθα σε φίλη Ὁρθοδοξία...»

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1928

Διμηνιαῖον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον
τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
Περίοδος Γ' ἔτος 60ό Τεύχος 962
Ἰανουάριος-Φεβρουάριος 2010

Ἰδρυτής:

Ἀνδρέας Βαπορίδης
(† 1976)

Ἐκδότης:

Ἡ Α.Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος
κ.κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ Β'

Διευθυντής:

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Συντακτική ἐπιτροπή:

† Ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος Γερόντιος
† Ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας Χρυσόστομος
† Ἀρχιμ. Γρηγόριος Ταυλάριος
† Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης

Ὑπεύθυνος Συνδρομῶν - Ἐμβασμάτων

Κατσαγώνης Κωνσταντῖνος
Κάνιγγος 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ

Συνδρομαί:

Ἐσωτερικοῦ ἐτήσια 10 εὐρώ
Ἐξωτερικοῦ 15 \$ Η.Π.Α.
Τιμή φύλλου 1 εὐρώ

ISSN: 1107-6763

Ἰδιοκτησία - Κεντρική Διάθεσις:

«ΓΕΝΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ»

Ὁδός Κάνιγγος, 32, Τ.Κ. 106 82, ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ.: 210 38 28 280 -Fax: 210 38 47 365
www.ecclesiagoc.gr e-mail: goc@otenet.gr
Ἐκτύπωσης: ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.
Τηλ. 210 92 17 513, Fax: 210 92 37 033
www.eptalofos.gr e-mail: info@eptalofos.gr

Τά ἀνυπόγραφα ἄρθρα ἀποδίδονται
εἰς τήν διεύθυνσιν.

Εἰκὼν Ἑξωφύλλου:

Τά Ἁγία Θεοφάνεια. Λάβαρο Ἱ. Μητροπόλεως
Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

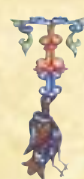
Ὁ Ἑορτασμός τῶν Ἀγίων Θεοφανείων 2010	3-5
Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας.....	6-13
Τό ἐθνικόν μας χρέος πρὸς τὴν Αἴτῃν	14-15
Μικρά καὶ οὐσιώδη	16-19
Ἀφιέρωμα	20
Τὴν Διακονίαν σου πληροφόρησον.....	21-23

ΠΑΤΕΡΙΚΗ ΔΙΔΑΧΗ

«Ἀναθέστε ὅλα τὰ προβλήματα
σας στὸν Θεό· πιστεύετε ὅτι τίπο-
τε δὲν εἶναι δικό σας· μὴν κάνετε τί-
ποτε πού νά ἀποβλέπει στὴ δόξα
τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ μόνο ὅ,τι
εἶναι εὐάρεστο στὸν Θεό».

(Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἰς τὴν
Β' πρὸς Κορινθίους, ΕΠΕ τ. 19, σελ. 164)

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 2010

ήν Τρίτη 6/19 Ιανουαρίου ἡ Ἐκκλησία τῶν πατρῶων παραδόσεων ἐόρτασε μέ τήν πρέπουσα λαμπρότητα τά ἅγια Θεοφάνεια στό Κεντρικό Λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ. Χιλιάδες πιστοί –παρά τό δριμύ ψύχος– καί πάλι συνέρευσαν στό μεγαλύτερο λιμάνι τῆς χώρας πού κάθε χρόνο γίνεται τό ἐπίκεντρο τοῦ ἐορτασμοῦ.

Ἡ λιτανευτική πομπή ξεκίνησε, ὅπως κάθε φορά, ἀπό τόν Ἱερό Ναό Ἀγίου Φιλίππου ὅπου προηγουμένως εἶχε τελεσθεῖ ἡ θεία λειτουργία καί ἡ ἀκολουθία τοῦ μεγάλου ἀγιασμοῦ ἀπό τόν ἐπιχώριο Μητροπολίτη Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερρόντιο, συμπαραστατούμενο ἀπό τούς ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομο καί Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριο.

Στή συνέχεια σχηματίσθηκε ἡ λιτανευτική πομπή μέ τήν συνοδεία τῶν φιλαρμονικῶν τῆς Ἀστυνομίας καί τῶν Δήμων Πειραιῶς, Κορυδαλλοῦ, Ἀσπροπύργου καί Ἀχαρνῶν. Προεπορεύοντο οἱ σημαῖες, τά λάβαρα, τά ἐξαπτέρυγα, τά ὁποῖα ἔφερε μέ ὑπερφάνεια ἡ νεολαία μας, καί σχηματισμοί ἀπό τά παιδιά τῶν ἐνοριῶν τῆς εὐρύτερης περιοχῆς τῆς Ἀττικῆς, ἐνδεδυμένα μέ παραδοσιακές ἐνδυμασίες.

Ἀκολουθοῦσαν οἱ χοροί τῶν Μοναζουσῶν καί τῶν Ἱεροψαλτῶν, ἡ Ἁγία εἰκὼν τῶν Θεοφανείων βασταζόμενη ἀπό Ρουμελιῶτες εὐζωνες, καί ἡ πα-

ρεμβολή τῶν Ἱερέων ἔχουσα στό μέσον τόν Τίμιο Σταυρό καί τό Ἱερό Εὐαγγέλιο.

Ἡ κατακλείδα τῆς λιτανευτικῆς πομπῆς ἦταν – ὅπως πάντοτε– οἱ Ἀρχιερεῖς: ὁ Πειραιῶς καί Σαλαμίνος κ. Γερρόντιος, ὁ Ἀττικῆς καί Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος, ὁ Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγόριος καί ὁ Μαραθῶνος κ. Φώτιος. Ὁ λαός τοῦ Θεοῦ ἀκολουθοῦσε εὐλαβικῶς τήν λιτανεία ἡ ὁποία κατά γενική ὁμολογία ὑπερεῖχε σέ μεγαλοπρέπεια καί εὐταξία ἀπό κάθε προηγούμενη φορά. Πλησίον τῆς ἐξέδρας ἡ φιλαρμονική τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος ἀπέδωσε τιμές καί στούς Ἀρχιερεῖς προστετέθη καί ὁ Σεβασμιώτατος πολιός Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος.

Πρό τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἀνεγνώσθη ἀπό τόν Γραμματέα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Θεοφιλέστατο Ἐπίσκοπο Μαραθῶνος κ. Φώτιο τό μήνυμα ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τῶν Θεοφανείων τοῦ ἀπουσιάζοντος λόγῳ τοῦ δριμυτάτου ψύχους Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Χρυσόστομου. Κατά τήν τρίτη κατάδυση περί τά 15 ἄτομα ἔπесαν στά παγωμένα ὕδατα γιά νά ἀνασύρουν τόν Τίμιο Σταυρό κατά τό ἔθιμο.

Τήν τελετή τίμησαν μέ τήν παρουσία τους, ὁ Ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς κ. Γρηγόρης Νιώτης, οἱ Βουλευτές τῆς Α' καί Β' Πειραιᾶ κ.κ. Δημ. Καρύδης, Ἰωάν. Διαμαντίδης, Ἰωάν. Τραγάκης καί Ἀναστ. Νεράντζης. Ἡ ἐκπρόσωπος τῆς Ὑπουργοῦ Οἰκονομίας, Ἀνταγωνιστικότητας καί Ναυτιλίας κα Λ. Κατσέλη καί ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Ὑφυπουργοῦ Ἐξωτερικῶν κ. Σπ. Κουβέλης. Ὁ Νομάρχης Δυτικῆς Ἀττικῆς κ. Ἀριστείδης Ἀρκουδάρης. Ὁ Δήμαρχος Σαλαμίνος κ. Σπ. Σοφρᾶς. Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινό-

τητας Ροδοπόλεως κ. Χρ. Κλεφτάκης καί ἡ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος Δεσφίνης κα Καπαφλῆ. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς Ἀντιδήμαρχος κ. Ἰωάννης Ὑδραῖος καί ὁ Ἀντιδήμαρχος Πειραιῶς κ. Ἰωάννης Μπενέτος. Ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Δημάρχου Δραπετσώνας κ. Θ. Μιχαλαριάς. Ὁ Νομαρχιακός Σύμβουλος Πειραιῶς κ. Χρ. Ἀγγέλης. Ὁ Πρόεδρος τῆς Νομ. Ἐπιτρ. Α' καί Β' Πειραιᾶ τοῦ ΛΑΟΣ κ. Μιχάλης Τερζάκης. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς Μείζονος Ἀντιπολίτευσης τοῦ Δήμου Σαλαμίνας κ. Τζαβαρῆς. Ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς Ἀντιπολίτευσης τοῦ Δήμου Περάματος κ. Γ. Λαγουδάκος καί ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς Ἀντιπολίτευσης τοῦ Δήμου Ρέντη κ. Δ. Σταματάτος. Ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἐπαγγελματικοῦ Ἐπιμελητηρίου κ. Γ. Μπενέτος. Οἱ πρώην Βουλευτές κ. Π. Μελάς καί κ. Ἡλ. Βουγιουκλάκης. Ὁ Νομαρχιακός Σύμβουλος Δυτικῆς Ἀττικῆς κ. Ἰορδ. Καμενίδης. Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ΠΟΕΔΗΝ κ. Μ. Μαστοράκης, ἐκπρόσωποι πολιτιστικῶν φορέων καί συλλόγων. Ὁ Πρόεδρος τῆς Ὁμοσπονδίας Κερκυραίων κ. Δ. Μουζακίτης. Ἐπίσης οἱ ἐκδότες καί δημοσιογράφοι τῶν μέσων ἐνημέρωσης τοῦ Πειραιᾶ κ.κ. Μ. Χάνδακας καί Χ. Ἀρζόγλου.

Μετά τό πέρας τῆς τελετῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ξανασηματίσθηκε μέ εὐταξία καί πάλι λιτανευτική πομπή γιά τήν ἐπιστροφή στόν Ἱερό Ναό Ἀγίου Φιλίππου.

Μήνυμα τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ.κ. Χρυσόστομου Β' ἀναγνωσθέν κατά τήν τελετή τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ στόν Κεντρικό Λιμένα Πειραιῶς:

Ἑορτή οὐρανοῦ καί γῆς. Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ Λόγου εἰς τόν κόσμον ὡς Θεανθρώπου, ἤνωσε τά δύο, γῆν καί οὐρανόν διά τήν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Εἶναι ἡ ἐορτή τῶν Φώτων, ὅπως τήν ἀποκαλεῖ ὁ κόσμος.

Εἶναι τό χαρακτηριστικόν φῶς «τό φωτίζον καί ἀγιάζον πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον», διότι φῶς αὐτολαμπές εἶναι ἡ Θεότης καθῶς ὁ Κύριος διαγορεύει: «Εγώ εἰμί τό φῶς τοῦ κόσμου, ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί, οὐ μή περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἐξῇ τό φῶς τῆς ζωῆς» (Ἰωαν. 8, 12).

Τό αὐτό καί ὁ Δαβίδ προαναγγέλλει λέγων: «Προσέλθετε πρός Αὐτόν καί φωτίσθητε καί τά πρόσωπα ἡμῶν οὐ μή καταισχυνηθῇ».

Φῶς ἄδυτον ὁ Θεός καί πηγὴ τοῦ φωτός.

Κατά τήν σήμερον τό ὑπερφυές μυστήριον τῆς Τρισυποστάτου Θεότητος γίνεται ἀντιληπτόν αἰσθητῶς διά τῆς ἐπιφανείας τῶν τριῶν προσώπων ἐν τῷ Ἰορδάνῃ. Πατρός, Υἱοῦ καί Ἀγίου Πνεύματος, τοῦ ἐνός Θεοῦ.

Ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ Πατρός μαρτυρεῖ τήν Υἱότητα τοῦ βαπτιζομένου Θεοῦ Λόγου καί τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἶδει περιστερᾶς ὑπερίπταται τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς βεβαίωσιν τῆς πατρικῆς λαλιᾶς καί μαρτυρίαν τῆς Τριφεγγοῦς Ἀνάρχου Θεότητος.

Ἐφωτίσθημεν πλήρως ἐκ τῆς θεοφανοῦς καί ὑπερφώτου ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων περί Θεοῦ, περί τῆς ἀληθοῦς πίστεως, περί τῆς προελεύσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καί τοῦ προορισμοῦ του ὡς θεϊκοῦ δημιουργήματος. Χάριν δέ τῆς ἡμετέρας σωτηρίας ὁ Πλάστης καί Θεός ἡμῶν περιεβλήθη τήν ἀνθρωπίνην σάρκα καί ἐβαπτίσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὁ ἀναμάρτητος, ὡς εἷς ἐκ τῶν πολλῶν βαπτιζομένων ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου, τύπος γενόμενος τοῦ ἡμετέρου βαπτίσματος πρός παλιγγενεσίαν καί θεϊκὴν υἱοθεσίαν.

Ἐπικέντρον ὅλων τούτων τυγχάνει ἡ ὀρθόδοξος πίστις, ὡς τό ἀπαύγασμα τοῦ θεϊκοῦ φωτός πρός Θεογνωσίαν. Ἐπὶ τό ἀναλυτικώτερον δέ ὁ ὀρθός προσανατολισμός εἰς τά περί Θεότητος καί ἡ πνευματικὴ ἐν Χριστῷ ζωὴ. Δηλαδή Ὀρθοδοξία καί ὀρθοπραξία, τά ἀπαραίτητα πρός σωτηρίαν.

Αὐτὴν τήν ἁγίαν πίστιν παρέλαβον θεόθεν οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι ἐκθέσαντες ὅρους καί κανόνας ὡς νόμους τῆς Ἐκκλησίας Θεοσδότους. Ἐκ τῶν Ἀγίων δέ Ἀποστόλων παρέλαβον διαδοχικῶς οἱ Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες «τό μυστήριον τῆς Θεολογίας τρανῶς παρέδωκαν τῇ Ἐκκλησίᾳ» κληροδοτήσαντες εἰς τοὺς μεταγενεστέρους ἡμᾶς, ὡς πολύτιμον θησαυρόν καί ἱερὰν παρακαταθήκην, πρός φύλαξιν ἕως ἐσχάτων.

Αὐτὴν τήν πίστιν ὁμολογοῦμεν καί ἡμεῖς, τό μικρόν ποίμνιον τοῦ Χριστοῦ, οἱ Γνήσιοι Ὀρθόδοξοι, οἱ ὅποιοι

μετά πολλοῦ πρὸς αὐτὴν σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης, ὡς συνεχισταὶ τῶν σεπτῶν παραδόσεων, ἀγωνιζόμεθα ὑπὲρ αὐτῆς ἐπὶ 86 ἔτη τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως ὑπὸ ἀπηνεῖς διωγμούς καὶ χλευασμούς.

Διακρατῶμεν δέ μέχρι θυσιῶν τὸν πολῦτιμον τοῦτον μαργαρίτην ὑπῆκοντες εἰς τὸν θεορρήμονα Παῦλον, λέγοντα: «...ἀλλὰ καὶ ἂν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζεται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν ἀνάθεμα ἔστω» (Γαλ. Α, 8).

Ὅσαι δέ ἀνθρώποινα ἐπινοήσεις παρεισέφρυσαν διαχρονικῶς εἰς τὴν ὀρθόδοξον πίστιν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι κατασκευάσματα διαβολικῆς διαστροφῆς τῆς ἀληθείας, ὀδηγοῦσαι εἰς τὸ σκότος τῶν αἱρέσεων.

Ὅτι ἡγνόει μέχρι Χριστοῦ ἡ ἀνθρωπότης περὶ Θεοῦ, τὸ ἐδιδάχθη ἐν τελειότητι κατὰ τὴν σήμερον καὶ ὀφείλει νὰ τὸ κρατῇ ἀκέραιον ὡς ὑψηλὴν Ἀρχὴν καὶ ἀλήθειαν μέχρις ἐσχάτων. Διότι:

♦ Εἰς Θεὸς ἐν τρισὶ προσώποις. Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος.

♦ Μία φύσις καὶ Ἀρχή, ὁμοούσιος, ἀχώριστος, ὁμότιμος, σύνθρονος, ἄτμητος, ἀσύγκυτος, προαιώνιος καὶ μία πίστις κατὰ τὸν Παῦλον καὶ πάλιν: «Εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν Βάπτισμα» (Εφ. Δ' 5).

Διό καὶ ἐν μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀγαλλομένη ἡ Ἐκκλησία βοᾷ: «Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον. Εὐρωμεν πίστιν ἀληθῆ ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσεν».

Ἡ ὑλιστικὴ ὅμως ἐποχὴ μας, βρῦθουσα αἱρέσεων καὶ ἀποστασίας ἀπὸ τῆς ἀληθείας προβάλλει ὡς ὑπόθεσιν διήθεν ἀγάπης τὴν ἔνωση μετὰ τοῦ αἰρεσιάρχου πάπα, προεξάρχοντος εἰς τοῦτο τοῦ προκαθημένου τοῦ Φαναρίου, ὅστις προκλητικῶς συλλειτουργεῖ καὶ συμπροσεύχεται μετ' αὐτοῦ καταπατῶν αἰωνοβίους παραδόσεις καὶ κανόνας, μέ συνεργούς καὶ ἄλλους ἐπιόρκους Ἀρχιερεῖς, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν ὑπόσχεσιν κατὰ τὴν χειροτονίαν των ἐνώπιον Θεοῦ, ὅτι θὰ τηρήσουν ἀπαρχαράκτως καὶ ἀναλλοιώτως τοὺς θείους καὶ ἱερούς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας, ἐνῶ ἀντιθέτως, ἀντιμάχονται τὴν ἀλήθειαν καὶ προωθοῦν τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ-Συγκρητισμοῦ.

Εὐσεβεῖς φιλόχριστοι καὶ φιλόρτοι:

Μεθ' ὅσης ἡμῖν δυνατότητος ἐξεθέσαμεν σήμερον ἐν συντόμῳ τὰ ὑπερφυῖ γεγονότα τῆς Θεϊκῆς ἐπιφανείας ἐν τῷ κόσμῳ. Τὸν Βαπτισμὸν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ εἰς ἀνάπλασιν κόσμου. Τὰς μεγάλας εὐεργεσίας καὶ δωρεάς τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξαιρέτως τὴν φανέρωσιν τῆς Τριαδικῆς Θεότητος, ὡς θεμέλιον τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ὁλοκληρωθείσης κατὰ τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστήν καὶ τὴν πατερικὴν παράδοσιν, καθὼς ὁμολογοῦ-

μεν, «εὐρωμεν πίστιν ἀληθῆ».

Πέραν δέ ὅλων αὐτῶν, τέλος ἔχει ἡ ἐν δόξῃ δευτέρα ἐπὶ γῆς παρουσία τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ δικαία Κρίσις Αὐτοῦ, ἡ ὁποία θὰ ἀποκαταστήσῃ τὴν τάξιν διὰ παντός, ἐξαίρουσα τοὺς φοβούμενους τὸν Θεὸν εὐσεβεῖς τὴν ἀτελεύτητον μακαριότητα καὶ τοὺς ἀμετανοήτως ἀμαρτάνοντας καὶ ἀθετούντας τὴν πίστιν, εἰς αἰώνιαν καταδίκην.

Ἀλλ' ὦ Θεέ Ὑπεράγαθε, Παντεπόπτα Κύριε τοῦ ἐλέους, ὁ διὰ τὴν ἄμετρόν Σου ἀγάπην πρὸς τὸ πλᾶσμα Σου, γεγονώς ἄνθρωπος ταπεινός καὶ καταδεξάμενος τὸν ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισμὸν ὁ ἀναμάρτητος διὰ τὴν ἡμετέραν κάθαρσιν καὶ σωτηρίαν, δέχου ἀπείρους εὐχαριστίας ἐκ τῶν εἰλικρινῶς ἀγαπώντων Σε καὶ στηρίζον τὴν δοκιμαζομένην ὀρθόδοξον πίστιν ἵνα ἀκουσθῇ ἡ εὐφῆμῳς ἡ ἰαχή:

«Ἐπεφάνης σήμερον τῇ οἰκουμένῃ καὶ τὸ φῶς Σου Κύριε ἐσημειώθῃ ἐφ' ἡμᾶς ἐν ἐπιγνώσει ὑμνούντας Σε. Ἦλθες ἐφάνης τὸ φῶς τὸ ἀπρόσιτον».

Ἔτη πολλά καὶ εὐλογημένα παρὰ Κυρίου

† Ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

Τὰ Θεοφάνεια ἐορτάσθηκαν μέ λαμπρότητα καὶ σέ ἄλλες πόλεις, ὅπως στήν Θεσσαλονίκη (προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης καὶ Δημητριάδος κ. Μαξίμου), τὴν Κόρινθο (προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλινίκου), τὴν Χαλκίδα (προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου), τὴν Νέα Ὑόρκη (προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀμερικῆς κ. Παύλου), Μεσορόπη, Σάμο καὶ ἄλλου.

Ἁγία Θεοφάνεια, Μεσορόπη

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ 2010

σημαντική ἐπιτυχία εἶχε ἡ Συνοδική ἐκδήλωση τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος. Ἡ πανηγυρική ἐκδήλωση ἔλαβε χώρα τὴν Κυριακὴ τῆς Ὁρθοδοξίας, 8/21 Φεβρουαρίου στὴν αἴθουσα τελετῶν τοῦ Πολεμικοῦ Μουσείου Ἀθηνῶν, στίς 5.00μ.μ.. Τελετάρχης ἦταν ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόδουλος Καραῖσκος.

Τὸ πρόγραμμα ξεκίνησε μὲ τὴν ψαλμωδία καταλλήλων γιὰ τὴν περίσταση ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων ἀπὸ τὴν βυζαντινὴ χορωδία ὑπὸ τὴν διεύθυνση τοῦ Καθηγητοῦ τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς κ. Ἀθανασίου Ἰωαννίδη.

Στὴν συνέχεια, ὁ Θεοφιλέστατος Ἐπίσκοπος Μαραθῶνος ἔλαβε τὸν λόγο ἐκφωνώντας τὸν πανηγυρικό τῆς ἡμέρας μὲ

θέμα: «Ὁ ἀγῶνας τῶν Ὁρθοδόξων ἐπὶ εἰκονομαχίας, πρότυπο τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος».

Τὸ τρίτο μέρος τῆς ἐκδηλώσεως ἀπετέλεσε ἡ ψαλμωδία ἐκκλησιαστικῶν ὕμνων ἀπὸ τὴν ἴδια χορωδία, ἐνῶ τὸ ἐπισφράγισμά της ἦταν ὁ σύντομος ἐπίλογος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Χρυσόστομου. Ἀκολουθεῖ τὸ πλήρες κείμενο τῆς πανηγυρικῆς ὁμιλίας.

Ὁ ἀγῶνας τῶν Ὁρθοδόξων ἐπὶ εἰκονομαχίας ὑπόδειγμα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος

Τοῦ Θεοφιλ. Ἐπισκόπου Μαραθῶνος κ. Φωτίου

Μακαριώτατε Ἀρχιεπίσκοπε τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Χρυσόστομε,

Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Τίμιον Πρεσβυτέρων,

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Ὁ ἀρχαῖος τραγικός συγγραφεὺς Εὐριπίδης εἶχε πεῖ «ὄλβιος ὅστις ἱστορίας ἔσχε μάθησιν». Εὐτυχὴς εἶναι ὅποιος γνωρίζει τὴν Ἱστορία. Καί γιὰ ἐμᾶς, τοὺς ἀγωνιζομένους τὸν καλὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς πατρώας εὐσεβείας, εἶναι ἀναγκαῖο νὰ ἀνατρέξουμε στίς πηγές τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας γιὰ νὰ ἀντλήσουμε διδάγματα. Ἀξίζει νὰ δοῦμε πῶς «οἱ προπάτορες ἡμῶν, οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τὴν εὐσέβειαν» ἀντιμετώπισαν προβλήματα καὶ καταστάσεις παρόμοια μὲ αὐτὰ πού ἀντιμετωπίζουμε καὶ ἐμεῖς σήμερα. Ἀρκεῖ, βεβαίως, νὰ ἐξετάσουμε τὰ θέματα αὐτά, μέσα στὰ εἰδικὰ ἱστορικά πλαίσια τῆς

ἐποχῆς τους. Διότι ἐκτός ἀπὸ ὁμοιότητες, ὑπάρχουν καὶ πολλές διαφορές στὰ παραδείγματα πού ἐξετάζουμε ἀπὸ ἐποχές τοῦ παρελθόντος. Οἱ διαφορές αὐτές ἀφοροῦν, κυρίως, τίς ἰδιαίτερες ἱστορικο-κοινωνικές συνθήκες ἐντὸς τῶν ὁποίων διεδραματίσθησαν τὰ ἱστορικά αὐτά γεγονότα. Ἡ ἐποχὴ τῆς Εἰκονομαχίας παρουσιάζει πολλές ὁμοιότητες μὲ τὴν σημερινή ἐποχή, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐκκλησιαστικά πράγματα στὸν γεωγραφικὸ μας χῶρο.

Οἱ ὁμοιότητες τῶν δύο περιόδων

Μὲ τὴν εἰκονομαχία ἐπεχειρήθη ἡ εἰσαγωγή στὴν Ἐκκλησία «ἐθῶν ἀλλοτρίων». Ἐπιρροές ἀπὸ τίς ἀνεικονικές θρησκείες τῶν Ἑβραίων καὶ τῶν Μωαμεθανῶν ἐπέδρασαν σημαντικά στὴν διαμόρφωση τοῦ εἰκονομαχικοῦ φρονήματος. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ εἰκο-

νομάχοι έκαλούντο Ίουδαιοφρονες και Σαρακηνόφρονες.

Ο Χαλίφης Yazid είχε εκδόσει περί τό 720 διάταγμα κατά τών εικώνων.

Π' αυτό και ό Λέων ό Ίσαυρος όταν εξέδωσε διάταγμα κατά τών Αγ. Εικώνων, κατ' ουσίαν άντέγραψε ξένα πρότυπα. Ένα έπιχείρημα τών εικονομάχων ήταν ότι, αποβάλλοντας τίς άγ. εικόνες, ή χριστιανική εκκλησία θά γινόταν πιό έλκυστική στους Ίουδαίους και στους Μωαμεθανούς.

Βέβαια, κανένα τέτοιο αποτέλεσμα δέν υπήρξε. Δέν κατεγράφη καμία μεταστροφή Έβραίων ή Μωαμεθανών στόν Χριστιανισμό γιά τόν λόγο αυτό.

Όπως δέν υπήρξε και μέ τήν άλλαγή του έορτολογίου πού έγινε, όπως λένε γιά νά συνεορτάζουμε «μέ τάς αδελφάς εκκλησίας τής Δύσεως». Και οι οικουμενιστές διατύνονται - όπως και οι εικονομάχοι τότε - ότι υίοθετούν τίς καινοτομίες γιά νά προσελκύουν τούς έτεροδόξους στήν Όρθοδοξία.

Τότε οι Όρθόδοξοι άντέδρασαν γιά νά μή γίνουν και εκείνα «σαρασκηνόφρονες» νά μή σαρακηνήσουν. Τώρα ό άγώνας γίνεται γιά νά μή γίνουμε λατινόφρονες νά μή φραγκέψουμε.

Η εικονομαχία προσπάθησε νά έπιβληθί διά τής βίας και έπεκράτησε ως θρησκεία του κράτους γιά 80 έτη περίπου.

Παρομοίως και οι νεοημερολογητικός οικουμενισμός. Είναι στήν πατρίδα μας κρατική θρησκεία και έπεβλήθη μέσωσ διωγμών τών Όρθοδόξων. Ήδη επικρατεί επί 86 έτη.

Όταν έπεβλήθη ή εικονομαχία και συνήλθε ή εικονομαχική σύνοδος τής Ίερείας, όλοι οι έπίσκοποι του Βυζαντινού κράτους τήν άπεδέχθησαν, είτε διότι ήταν εκ φρονήματος εικονομάχοι, είτε διότι υπέκυψαν «διά τόν φόβον του Βασιλέως».

Τό ίδιο και κατά τόν 20 αιώνα, όταν έπεβλήθη ό νεοημερολιτισμός στήν Ελλάδα όλοι οι Αρχιερείς - ακόμη και οι διαφωνούντες - τόν έδέχθησαν.

Μαζί μέ τήν εικονομαχία καθιερώθηκαν άλλες μεταρρυθμίσεις: συντομεύθηκε ή θ. λειτουργία, καταργήθηκαν οι άγρυπνίες και άλλες ακολουθίες, νηστείες, έορτές κ.ά.

Παρόμοιες αποφάσεις έλαβαν και οι οικουμενιστές κατά τό λεγόμενο Πανορθόδοξο Συνέδριο του 1923 μαζί μέ τήν άλλαγή του ήμερολογίου.

Μία άλλη όμοιότητα πού διαπιστώσαμε κατά τήν σύγκριση τών δύο εποχών είναι και τό ότι όταν ό γηραιός ήγέτης τών Όρθοδόξων ό Πατριάρχης Γερμανός καθιρέθη αθέσμως και έξωρίσθη, τότε άνεβιβάσθη στόν θρόνο από τόν Λέοντα Ίσαυρο ό ύποτακτικός του Πατριάρχου Σύγκελλος Άναστάσιος. Έτσι λοιπόν ό πρώην ύποτακτικός του ήγέτη τών Όρθοδόξων έγινε Πατριάρχης και άρχηγός τών καινοτόμων! Έντυπωσιακή όμοιότης τής περιπτώσεως του γηραιού ήγέτου τών Γνησίων Όρθοδόξων, του Μακαριστού πρ. Φλωρίνης Χρυσοστόμου, ό όποιος όμοίως καθιρέθη αθέσμως και έξωρίσθη τρείς φορές χάριν τής καλής όμολογίας, ό δέ ύποτακτικός του, ό Διάκόνός του στήν Μητρόπολη Πελαγονίας Άθηναγόρας, έγινε Πατριάρχης, ήγέτης τών καινοτόμων και άξεπέραστη προσωπικότητα στόν χώρο του Οικουμενισμού (μέχρι τήν εμφάνιση του νυν πατριάρχου).

Χρήσιμα διδάγματα

Άλλά, αρκετά περί τής όμοιότητας τών δύο περιόδων. Τί διδάγματα, όμως, μπορούμε νά άντλήσουμε από τήν εποχή τής εικονομαχίας και τά όποια θά μπορούσαν νά μās φανούν χρήσιμα στόν Ίερό μας άγώνα;

Πρώτα απ' όλα, ας δοϋμε έάν οι Όρθόδοξοι τής

ἐποχῆς τῆς εἰκονομαχίας ἀναγνώριζον τούς εἰκονομάχους ὡς ἀρχιερεῖς πρό τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἀναφέρεται στό ἔργο «Λόγος ἀποδεικτικός περὶ τῶν εἰκόνων» τό ἀποδιδόμενο στόν Ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό:

«Τώρα πές μου· ποιόν νά ἀκολουθήσουμε; Τόν ἅγιο Βασίλειο τόν θαυματουργό ἢ τόν Παστιλά πού ὁδήγησε πολλές ψυχές στήν ἀπώλεια; Ποιόν νά πιστέψουμε; τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Χρυσόστομο, πού διδάσκει τό δρόμο τῆς μετάνοιας καί τῆς σωτηρίας, ἢ τόν Τρικάκαβο, τό δάσκαλο τῆς ἀταξίας καί τῆς ἀπώλεια; Ποιόν νά ἀκούσουμε; τόν Γρηγόριο πού διέπρεψε στή θεολογία, ἢ τόν Κωνσταντῖνο τόν ἀνίερο φατριάρχη, τήν καταστροφή ὁλόκληρου τοῦ λαοῦ; Αὐτόν πού ἐξοστράκισε ἀπό τήν ἀγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τήν ἀγία πίστη τῶν ἀγίων καί σεπτῶν εἰκόνων, μαζί μέ τόν συνονόματό του, ὁ ὁποῖος πῆρε ἀναξίως τά σκῆπτρα τῆς βασιλείας» (ΕΠΕ, τ.3, Θεσσαλονίκη 1990, σελ. 405).

«Βλέπεις αὐτή τήν παρασυναγωγή, πού τήν συγκρότησαν οἱ κλέφτες καί ὄχι οἱ ποιμένες, ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ;» (ἐ.ἀ., σελ. 407).

«Καί δέν ταιριάζει νά λέγεται σύνοδος, ἀλλά συνέδριο ἰουδαϊκό. (...) Καί ἀφοῦ συγκάλεσαν οἱ ἱερεῖς τῶν Ἰουδαίων τό συνέδριο, πῆραν ἔγκριση ἀπό αὐτό ἐναντίον τοῦ Σωτῆρα νά τόν συλλάβουν καί νά τόν σκοτώσουν. Καί ἀφοῦ τόν συνέλαβαν, τόν σταύρωσαν καί ἀφοῦ ἀνάμιξαν ξίδι καί χολή, ἔβαλαν σφουγγάρι στό καλάμι καί τό πρόσφεραν στό στόμα του καί παίρνοντας λόγχη τρύπησαν τήν ἀγία του πλευρά. Ἔτσι, οἱ ἄλλοτε υἱοί ἔγιναν ξένοι πρὸς τήν εὐγένεια τῶν πατριαρχῶν καί πατέρων τους» (ἐ.ἀ., σελ. 409).

«Καί συγκαλώντας συνέδριο οἱ ἱερεῖς τῶν Χριστιανῶν, μαζί μέ τούς βασιλεῖς, πού εἶχαν ἀρπάξει ἀναξίως τή βασιλεία καί εἶχαν εἰσπηδήσει στά προαυλία της τυραννικά, ἔβγαλαν ἀπόφαση ἀπό τούς πονηροὺς συλλογισμούς καί οἱ ἴδιοι σχεδίασαν δόλια καί ἀπερίσκεπτα ἐνάντια στήν εἰκόνα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καί τήν καταδίκασαν νά καταπατηθεῖ ἀπό τά παράνομα πόδια τους, ἀντί τῆς σαρκικῆς σταύρωσης πού διέπραξαν οἱ Ἰουδαῖοι. Καί ὅπως οἱ ἄνομοι ἀνάμιξαν ξίδι καί χολή καί τό ἔφεραν στό στόμα τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καί αὐτοὶ ἀνακάτεψαν νερό καί ἀσβέστη, καί βάζοντας σφουγγάρι σέ ξύλο τό ἔφεραν στήν ὁμοία μέ σάρκα μορφή τῆς τίμιας εἰκόνας καί τήν ἐπέχρισαν. Καί ἀντί τῆς λόγχης πού

τρύπησε τήν ζωοδότρα πλευρά τοῦ Χριστοῦ, παίρνοντας ἀμφίστομο σπαθί, τήν κατέσκαψαν, τήν ἀπόξεσαν καί τήν ἐξαφάνισαν ἀπό τήν ἐκκλησία, καί ὁλοκλήρωσαν καί αὐτοὶ τό ἔργο τῶν Ἰουδαίων καί παρέδωσαν τόν ἑαυτό τους στό διάβολο. Τί συμφορά! τί τρέλλα! τί ἐξαπάτηση τῶν Χριστιανῶν! Ἀκόμα καί οἱ βασιλεῖς καί οἱ ἀρχιερεῖς πού θεωροῦνταν Χριστιανοί, ἀποξένωσαν τούς ἑαυτούς τους ἀπό τήν ἄσπογη πίστη, καί ἔρριξαν οἱ ἴδιοι τούς ἑαυτούς τους στό βάραθρο τῶν Ἰουδαίων, μέσα σέ βραχύ χρονικό διάστημα. Ἀλίμονο σέ σένα, διάβوله, ξένη τοῦ Θεοῦ, πού ἀνέμιζες τούς Χριστιανούς μέ τούς Ἰουδαίους» (ἐ.ἀ., σελ. 411).

Ὁ πατριάρχης τῶν εἰκονομάχων ἀποκαλεῖται «ἀνίερος φατριάρχης», ἡ εἰκονομαχικὴ Σύνοδος τῆς Ἱερείας «ἐβδελυγμένη παρά Θεοῦ καί τῶν Ἀγίων αὐτοῦ», «θεομίσητος», «παρασυναγωγή» καί «Ἰουδαϊκόν Συνέδριον». Οἱ εἰκονομάχοι ἀρχιερεῖς καλοῦνται «ἄρπαγες καί οὐχὶ ποιμένες» καί παρομοιάζονται μέ τούς σταυρωτάς τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς δοῦμε τώρα τί γράφει ὁ Ὅσιος Θεοφάνης ὁ Ὁμολογητὴς στήν χρονογραφία του. Περιγράφοντας τήν παραίτηση τοῦ μετανοημένου Εἰκονομάχου

Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Παύλου αναφέρει τά λόγια μέ τά όποία αιτιολόγησε τήν απόφασή του στήν Βασίλισσα Θεοδώρα: «Μήπως δέν θά έπρεπε νά έχω ανέλθει καθόλου στόν ιερατικό θρόνο, έφόσον ή Έκκλησία τοῦ Θεοῦ ύφίστατο διώξεις, διαχωρισμένη καθώς ήταν από τούς άλλους Καθολικούς (Όρθόδοξους) θρόνους καί ύποκείμενη σέ άναθεματισμό». (Θεοφάνους Όμολογητοῦ, «Χρονογραφία», Μεταφρ. Άρχιμ. Άνανία Κουστένη, τ. Γ', έκδ. Άρμός, Άθήναι 2007, σελ. 1245).

Ό ίδιος ύποδεικνύει τόν άσηκρήτι (βασιλικό γραμματέα) Ταράσιο ως τόν καταλληλότερο γιά διάδοχό του. Ό Ταράσιος, όμως, κοσμικός ών καί

αυτοκρατορικός άξιωματούχος, δέν ήθελε νά γίνει Πατριάρχης, άφ' ενός μέν φοβούμενος τό βάρος τής άρχιερωσύνης αλλά καί διότι θεωρούσε τήν Έκκλησία τής Κωνσταντινουπόλεως βαρυνόμενη μέ άνάθεμα, λόγω τής εικονομαχικής αίρέσεως. Είπε: «Βλέπω έπίσης ότι έμείς κατά καιρούς μιλάμε μ' ένα συγκεκριμένο τρόπο, ένώ οί όμόπιστοί μας, οί Χριστιανοί τής Άνατολής, μιλούν διαφορετικά καί οί Δυτικοί συμφωνούν μαζί τους, ένώ έμείς έχουμε άποξενωθεί από όλους αυτούς καί άναθεματιζόμαστε καθημερινά άπ' αυτούς. Τό άνάθεμα είναι τρομερό πράγμα. Όδηγεϊ κάποιον μακριά από τό Θεό, τόν ώθει μακριά από τή βασιλεία τών ουρανών πρός τό έξώτερο σκότος. (...) Καί άν οί βασιλείς μας, οί προστάτες τής Όρθοδοξίας, καταδεχθούν νά έγκρίνουν τό αίτημά μου, τότε κι έγώ δέχομαι νά εκπληρώσω τήν έντολή τους καί δέχομαι τήν έκλογή

σας. Άν όμως όχι, μου είναι άδύνατον νά τό κάνω, γιά νά μήν ύποβληθώ σέ άνάθεμα καί καταδικαστώ τήν ήμέρα τοῦ Κυρίου μας καί Κριτοῦ τής δικαιοσύνης, όταν ούτε βασιλιάς, ούτε ιερέας ούτε άρχοντες ούτε πλῆθος ανθρώπων θά είναι σέ θέση νά μέ άπαλλάξουν» (έ.ά., σελ. 1249, 1251, 1253).

Όστε λοιπόν ή εικονομαχική Έκκλησία τής Κωνσταντινουπόλεως ήταν άναθεματισμένη καί άποκεκομένη από τόν κορμό τής Έκκλησίας ήδη καί πρό τής Ζ' Οικουμενικής Συνόδου.

Άκόμη άς δοῦμε, πώς οί Όρθόδοξοι θεωρούν τούς εικονομάχους, ως έντός Έκκλησίας ή έκτός Αυτής;

Στά Πρακτικά τής Ζ' Οικουμενικής Συνόδου γράφει περί τών μετανοημένων εικονομάχων άρχιερέων:

α) «Βασίλειος ό επίσκοπος Άγκύρας είπεν· όσον ήν εις δύναμίν μου, δεσπότηι, έξήτασα τήν ύπόθεσιν, καί πᾶσαν πληροφορίαν δεξάμενος, προσήλθον τῇ καθολικῇ εκκλησίᾳ ό έσχατος ύμών δοῦλος. Ταράσιος ό αγιώτατος πατριάρχης είπεν· δόξα τῷ Θεῷ τῷ θέλοντι πάντας ανθρώπους σωθῆναι καί εις επίγνωσιν αληθείας έλθεῖν». Καί στήν συνέχεια ό ίδιος μετανοημένος Έπίσκοπος Άγκύρας στόν λίβελλό του αναφέρει: «...καί έγώ Βασίλειος ό επίσκοπος Άγκύρας τής πόλεως, προαιρούμενος ένωθῆναι τῇ καθολικῇ εκκλησίᾳ,... » (Πρακτικά Οικουμενικῶν Συνόδων, τ.3, σελ. 229).

β) Καί άλλου: «...προσήχθη Θεόδωρος ό εύλαβέστατος επίσκοπος Μύρων τής Λυκίας καί είπε· κἀγώ ό άμαρτωλός καί άνάξιος πολλά ψηλαφήσας καί έρευνήσας, καί τό κρείττον επιλεξάμενος, δέομαι τοῦ Θεοῦ καί τής ύμετέρας άγιωσύνης, ίνα μετά πάντων κἀγώ ό άμαρτωλός ένωθῶ τῇ αγία καθολικῇ εκκλησίᾳ. (...) Εὐθύμιος ό όσιώτατος επίσκοπος Σάρδης είπεν εύλογητός ό Θεός ό ένώσας αὐτόν τῇ καθολικῇ εκκλησίᾳ» (έ.ά., σελ. 230).

γ) «Καί προσήχθη Θεοδόσιος ό επίσκοπος τοῦ Άμορίου, καί είπε· (...) καί παρακαλῶ τήν αγίαν ύμών σύνοδον, ίνα μετά πάντων τών Χριστιανῶν δέξωσθαι κἀμέ τόν άνάξιον ύμών δοῦλον. (...) δέξασθαι με, ως έδέξατο ό Θεός τόν άσωτον, καί τήν πόρνην, καί τόν ληστήν. Ζητήσατέ με, καθώς έζήτησεν ό Χριστός τό άπολωλός πρόβατον, ό άνέλαβεν επί τών ώμων» (έ.ά., σελ. 230-231).

Βλέπουμε λοιπόν ότι κατά τήν Ζ' Οικουμενική Σύνοδο οί μετανοημένοι Εικονομάχοι Αρχιερείς θε-

ωροῦν καί οἱ ἴδιοι ὅτι εἶναι ἀποκεκομένοι ἀπό τήν Ἐκκλησίᾳ καί ἐντάσσονται σ' Αὐτήν.

Ἄς δοῦμε ὅμως καί τίς ἐπιστολές τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου, ἂν μπορούμε νά ἀντλήσουμε ἀπό αὐτές χρήσιμα διδάγματα γιά τον ἱερό μας ἀγῶνα. Γράφει (πρός Θεόδωρον Μονάζοντα): «ἐν κεφαλαίῳ δέ εἰπεῖν, τόν ἥ ὑπογραφήν ἡ κοινωνία αἰρετικῇ ἀλόντα ἱερέα ἢ ἀπλῶς διάκονον εἶργεσθαι παντάπασι τῆς ἱερουργίας, ἀλλά γάρ καί τῆς κοινωνίας, μετὰ δέ τήν τῆς ἐπιτιμίας περαίωσιν τῶν μέν ἁγιασμάτων μετέχειν, τῆς δέ λειτουργίας οὐδαμῶς, ἕως ἁγίας συνόδου, εὐλογεῖν δέ ἢ καί εὐχέσθαι ὡς κοινόν μοναχόν, οὐχ ὡς ἱερωμένον, ἀλλά καί τοῦτο μετὰ συμπλήρωσιν ἐπιτιμητικῇ» (Θεοδώρου Στουδίτου, «Ἄπαντα», σειρά «Φιλοκαλία», τ. 18Γ ἐκδ. ΕΠΕ, Θεσσαλονίκη 1999, σελ. 270).

Γράφει ἀκόμη σέ μία ἄλλη ἐπιστολή του (πρός Εἰρήνην Ἠγουμένην): «ἐπὶ δέ τῇ τοῦ πρεσβυτέρου ὑποθέσει μετατακτέον τόν λόγον. οὐ τί που ἡμεῖς, ὦ ἀμμάς, νῦν μέν τοῦτο λέγομεν, αὔριον δέ ἕτερον, ἀλλ' ὁ αὐτός λόγος ἡμῖν ἐστίν ἀεί· τί τοῦτο; τόν ἀλόντα πρεσβύτερον τῇ κοινωνίᾳ τῶν αἰρετικῶν, εἴ γε μάλιστα καί ὑπογραφῇ, μή ἐξεῖναι ἱεουργεῖν ἕως καιροῦ ὀρθοδόξου συνόδου, ἐφ' ἣ τά τοιαῦτα καί θεωρηθήσεται καί διακριθήσεται, ἢ μόνον τό κατά περίστασις βαπτίζειν, ἐκκομίζειν νεκρόν, διδεῖν σχῆμα μοναχῶ, ἀγιάζειν τῶν Θεοφανίων τό ὕδωρ, εὐαγγελίζεσθαι κατ' ὄρθρον καί μεταδιδόναι τῶν ἁγιασμάτων, ἥδη θεωρηθέντων ὑπό σεσωσμένου πρεσβυτέρου. καί ταῦτα, ὡς εἶπον, ἐξ ἀνάγκης, ἐπεὶ, εὐρισκομένου τοῦ μή ἐμπαρέντος τῇ κοινωνίᾳ ἱερέως, οὐδὲ τά προειρημένα πράσσειν ἐξόν» (ἔ.ἀ. σελ. 450, 452).

Καί στήν ἐρώτηση πῶς πρέπει νά ἀντιμετωπίζονται αὐτοί πού ἦλθαν σέ κοινωνία μέ τήν αἵρεση, ὁ ὁσῖος Θεόδωρος ἀπαντᾷ: «...εἰ μέν πρεσβύτερος ἢ διάκονος, εἰργέσθω τῆς ἱερουργίας ἕως συνόδου ὀρθοδοξίας, μετὰ δέ ἐπιτιμίαν τήν προσήκουσαν μετεχέτω τῶν ὀρθοδόξων ἁγιασμάτων, ἢ δέ δύναμις τῆς ἐπιτιμίας ἀμεθεξία ἐστί τῶν ἁγιασμάτων καθ' ὃν καιρόν ἢ καιροῦς ὁ ἐπιτιμῶν οἰκονομοίη» (ἔ.ἀ. σελ. 504).

Δηλαδή, φαίνεται καθαρότατα ὅτι –κατά τόν Ἅγιο Θεόδωρο τόν Στουδίτη– τό ἐπιτίμιο γιά τήν πτώση τοῦ κληρικοῦ στό σφάλμα τῆς κοινωνίας μέ τήν αἵρεση ἐφαρμόζεται ἀμέσως. Ἡ Σύνοδος δέν χρειάζεται νά συνέλθει γιά τήν ἐπιβολή τοῦ ἐπιτιμίου, ἀλλά γιά νά ἀποφανθεῖ γιά τήν λύση του.

Ὅμως καί κάτι ἄλλο πολύ χρήσιμο συναντοῦμε στίς ἐπιστολές τοῦ Ὁσίου Θεοδώρου. Πολύς λόγος γίνεται ἀπό κύκλους νεοημερολογιτῶν γιά τίς ἀρχιερατικές χειροτονίας τῆς Ἐκκλησίας μας ἀπό τοὺς Ρώσους τῆς Διασποράς. Ὅτι εἶναι ὑπερόριες καί ἄρα ἀντικανονικές καί ἀδεκτες. Παρόμοιο πρόβλημα ὑπῆρχε καί κατά τόν καιρό τῆς εἰκονομαχίας. Πολλοί πού ἠθελαν νά χειροτονηθοῦν ἀπό ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς, ἔφευγαν ἔξω ἀπό τά ὅρια τῆς Αὐτοκρατορίας πρὸς τήν Ὀρθόδοξη, τότε, Ρώμη καί Νεάπολη καί Λογγοβαρδία. Ἐτέθη τότε τό θέμα ἂν ἔπρεπε νά γίνουν δέκτες αὐτές οἱ ὑπερόριες χειροτονίες. Π' αὐτό, στήν ἐπιστολή του πρὸς Μεθόδιον Μονάζοντα ὁ Ἅγιος ἀναφέρει: «Ερώτησις. περὶ τῶν χειροτονηθέντων πρεσβυτέρων ἐν Ῥώμῃ, ἐν Νεαπόλει καί ἐν Λαγγιβαρδία ἀκηρύκτων καί ἀπολελυμένων, εἰ χρή τοὺς τοιοῦτους δέχεσθαι καί κοινωνεῖν αὐτοῖς καί συνεσθίειν καί συνεύχεσθαι. Ἀπόκρισις. ἐν καιρῷ αἵρέσεως οὐ κατὰ τά ἐν εἰρήνῃ τυπωθέντα πάντως ἀπαραλείπτως γίνεται διὰ τήν ἀναγκάζουσιν χρεῖαν, ὅπερ φαίνεται πεποιηκῶς ὁ τε μακαριώτατος Ἀθανάσιος καί ὁ ἀγιώτατος Εὐσέβιος, ὑπερορίους χειροτονίας ἀμφοτέρω ποιησάμενοι. Καί νῦν δέ τό αὐτό ὁράται πραττόμενον ἐν τῇ παρούσῃ αἵρέσει. Ὡστε οἱ ὑποδηλωθέντες, εἰ οὐ προδήλως εἰσὶ κατεγνωσμένοι, οὐδαμῶς ἐκ τοῦ οὕτως χειροτονηθῆναι ἀποτροπιαῖοι, ἀλλὰ προσδεκτέοι κατὰ τέσσαρας προτάσεις» (ἔ.ἀ. σελ. 486).

Εἶναι σαφέστατος ὁ Ἅγιος: κατὰ τόν καιρό τῆς αἵρέσεως τά πράγματα δέν γίνονται ὅπως στόν καιρό τῆς εἰρήνης. Καί στήν περίπτωση αὐτή, λοιπόν, οἱ ὑπερόριες χειροτονίες γίνονται δεκτές.

Πατριαρχική Έγκύκλιος

Τίς ημέρες αυτές κυκλοφόρησε από τό Πατριάρχ. Κωνσταντινουπόλεως μία έγκύκλιος επί τή Κυριακή τής Όρθοδοξίας. Στην έγκύκλιο αυτή ό Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος υπεραμύνεται τών οίκουμενιστικών του άνοιγμάτων, κατά τρόπον άπροκάλυπτο.

Λέγει: «Η Όρθοδοξία δέν είναι μουσιακός θησαυρός διά νά συντηρηήται, αλλά πνοή ζωής διά νά μεταδίδεται καί ζωογονή τούς ανθρώπους».

Άπαντούμε: ή παραδοθεΐσα πίστις είναι άμετάβλητη. Είναι ή άνωθεν άποκεκαλυμένη αλήθεια καί είναι από μόνη της άμετάβλητη. Δέν χρειάζεται κανενός είδους συντήρηση. Ζώσα πνοή είναι ή χάρις του Άγ. Πνεύματος ή όποία μεταμορφώνει τούς ανθρώπους. Η μέθοδος, ό τρόπος τής μεταμορφώσεως αυτής είναι σταθερός καί άμετάβλητος καί είναι ή Όρθοδοξία. Οί μεταμορφώσεις τών ανθρώπων πού έγκολπώνονται τήν Όρθοδοξία είναι μία διαδικασία συνεχής καί έπαναλαμβανόμενη.

Άναφέρει ακόμη: «Η Όρθοδοξία είναι πάντοτε επίκαιρος, άρκεί νά τήν προβάλλουμε μέ ταπεινοφροσύνην καί νά τήν έρμηνεύουμε λαμβάνοντας ύπ' όψιν τάς άναζητήσεις καί τάς ύπαρξιακάς ανάγκες του Άνθρώπου εις κάθε έποχήν καί πολιτισμικόν περίγυρον».

Η αλήθεια όμως είναι ότι οί οίκουμενισταί δέν «προβάλλουν μέ ταπεινοφροσύνην» τήν Όρθοδοξία αλλά τήν μεταβάλλουν καί τήν προσαρμόζουν στά ανθρώπινα μέτρα.

Η όρθοδοξία όμως δέν προσαρμόζεται στά μέτρα τών ανθρώπων. Είναι -όπως προείπαμε- άξια σταθερή. Οί άνθρωποι πρέπει νά τήν άποδεχθούν καί νά προσαρμοσθούν στά δικά της μέτρα.

Άναφέρει ακόμη: Η Όρθόδοξος Έκκλησία δέν φοβεΐται τόν διάλογον, διότι καί ή αλήθεια δέν τόν φοβεΐται. Άντιθέτως, εάν ή Όρθοδοξία κλεισθή εις τόν έαυτόν της καί δέν διαλέγεται μέ τούς έκτός αυτής, όχι μόνον θά αποτύχη εις τήν άποστολήν της, αλλά καί θά μετατραπή από «καθολική» καί «κατά τήν οίκουμένην» Έκκλησία πού είναι, εις μίαν έσωστρεφή καί αυτάρεσκον ομάδα, εις ένα «γκέττο» εις τό περιθώριον τής ιστορίας».

Η Έκκλησία του Χριστού είναι Καθολική διότι άπευθύνεται σέ όλους τούς ανθρώπους τής οίκουμένης. Φυσικά δέν φοβεΐται τόν διάλογον, αλλά διαλέγεται γιά νά πείσει τούς έκτός έκκλησίας νά

δεχθούν τήν αλήθεια τής πίστεως καί όχι γιά νά αυτομεταβληθεί. Αυτό πού κάνουν οί οίκουμενισταί δέν είναι διάλογος αλλά ύποχωρήσεις. Ό Άπ. Παύλος δέν λέγει όχι στόν διάλογον, αλλά «μετά μίαν καί δευτέραν νουθεσίαν παραιτού». Ό διάλογος δέν μπορεί νά είναι αιώνιος, εάν οί άλλοτριοφρονούντες δέν πείθονται.

Διά τόν λόγον αυτόν καί οί μεγάλοι Πατέρες τής Έκκλησίας μας ουδέποτε έφοβήθησαν τόν διάλογον μέ τόν πνευματικόν περίγυρον τής έποχής των, ακόμη καί μέ τούς ειδωλολάτρας φιλοσόφους τών χρόνων των, καί μέ τόν τρόπον αυτόν έπηρεάσαν καί διαμόρφωσαν τόν πολιτισμόν τής έποχής των καί μās παρέδωσαν μίαν Έκκλησίαν αληθινά οίκουμενικήν.

«Οίκουμενικήν» άλλ' όχι «οίκουμενιστικήν» κ. Πατριάρχα. Σεΐς μέ τούς επί 80 έτη διαλόγους τί κατορθώσατε. Μήπως οί αίρετικοί μέ τούς όποιους διαλέγεσθε πλησίασαν τήν Όρθοδοξία; Άπεναντίας. Έγιναν χειρότεροι από πρίν καί εκείνοι, αλλά καί έσεΐς πού διαλέγεσθε άσκοπα μέ αυτούς. Καί έπειτα σεΐς δέν άρκεισθε στους διαλόγους, αλλά προ-

χωρείτε καί σέ συμπροσευχές καί συλλείτουργα μέ τούς έτεροδόξους. Πότε οί Άγιοι Πατέρες έκαναν τέτοια πράγματα. Τό αντίθετο. Τά απαγόρευαν κατηγορηματικώς.

«Όφείλομεν», αναφέρει στην συνέχεια, «πρώτον νά συνομιλήσωμεν οί χριστιανοί μεταξύ μας καί νά λύσωμεν τάς διαφοράς μας, διά νά εΐναι άξιόπιστος ή μαρτυρία μας πρός τόν έξω κόσμον τίς διαφορές μας. Ώστε πρόκειται νά «λύσουμε τίς διαφορές μας».

Τί διαφορές νά λύσουμε καί πώς; Μήπως μέ άμοιβαίες ύποχωρήσεις; Ή μήπως μέ τήν άδιαφορία γιά τίς διαφορές; Μάλλον μέ τό δεύτερο. Θά παρακάμψουν τίς διαφορές άνεχόμενοι τίς διαφορές άλλήλων καί προχωρούντες σέ ένότητα. Κάτι τέτοιο εΐχε προτείνει ο Αύτοκράτωρ Μιχαήλ ο Τραυλός (μετριοπαθής εικονομάχος). Διέταξε νά λησμονηθοῦν καί οί εικονομαχικές καί οί όρθόδοξες σύνοδοι τής τελευταίας περιόδου καί οί μέν νά άνέχονται τούς δέ. Ζήτησε καί κοινή συνδιάλεξη τών δύο μερίδων αλλά οί Όρθόδοξοι άρνήθηκαν (Στεφανίδου Έκκλησιαστική Ιστορία, σελ. 263).

Συνεχίζει ή Πατριαρχική έγκύκλιος: «Η προσπάθεια διά τήν ένότητα τών χριστιανών εΐναι θέλημα καί έντολή τοῦ Κυρίου, ο Όποιος πρό τοῦ Πάθους Του προσηύχετο πρός τόν Πατέρα «ΐνα πάντες (οί μαθηταί Του) έν ώσιν, ΐνα ο κόσμος πιστεύση ότι σύ μέ απέστειλας» (Ιωάν. 17, 21). Δέν εΐναι δυνατόν ο Κύριος νά άγωνιά διά τήν ένότητα τών χριστιανών καί ήμεΐς νά μένωμεν άδιάφοροι. Τοῦτο θά άποτελοῦσε έγκληματικήν προδοσίαν καί παράβασιν τής έντολής Του».

Τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ή προσευχή τής Έκκλησίας εΐναι όλοι οί άνθρωποι νά ένωθοῦν μέ τόν Χριστό. Ένωμένα μέ τόν Χριστό γίνονται ένα καί μεταξύ τους. Όχι άτελείωτες συζητήσεις καί διαπραγματεύσεις γιά επίπλαστες ένότητες. Παράβαση τής έντολής τοῦ Χριστοῦ εΐναι ακριβώς αυτό τό όποιο πράττουν οί οίκουμενιστές. Διότι ή ένότητα πού προωθοῦν δέν έχει ως βάση τήν μοναδικότητα τής αληθείας τής Όρθοδοξίας, αλλά άντιθέτως: τήν καταστρατηγεΐ.

Γράφει στην συνέχεια: «Άκριβώς δι' αυτούς τούς λόγους, τό Οίκουμενικόν Πατριαρχεΐον μέ τήν σύμφωνον γνώμην καί συμμετοχήν όλων τών κατά τόπους Όρθοδόξων Έκκλησιών διεξάγει από πολλών δεκαετιών πανορθοδόξους επισήμους θεολογικούς διαλόγους μετά τών μεγαλυτέρων χριστιανικών Έκκλησιών καί Όμολογιών. Σκοπός αύτών τών διαλόγων εΐναι νά συ-

ζητηθοῦν μέ πνεῦμα αγάπης όλα όσα χωρίζουν τούς χριστιανούς τόσον εΐς τήν πίστιν των όσον καί εΐς τήν όργάνωσιν καί ζωήν τής Έκκλησίας».

Τήν άπάντηση δίδει ο Άπ. Παῦλος: «Μετά μίαν καί δευτέραν τοποθεσίαν παραστοῦ». Άρα δέν εΐναι πρός καύχησή του ή επίκληση τών πολλών δεκαετιών πού συζητοῦν μέ τούς έτεροδόξους.

Τούς διαλόγους αυτούς καί κάθε προσπάθεια ειρηνικῶν καί άδελφικῶν σχέσεων τής Όρθοδόξου Έκκλησίας μέ τούς άλλους χριστιανούς πολεμοῦν σήμερα, δυστυχώς, καί μάλιστα μέ φανατισμόν άπαράδεκτον διά τό Όρθόδοξον ήθος, ώρισμένοι κύκλοι πού διεκδικοῦν διά τόν έαυτόν των άποκλειστικώς τόν τίτλον τοῦ ζηλωτοῦ καί ύπερασπιστοῦ τής Όρθοδοξίας.

Δέν έχει σημασία τί λέγουμε ήμεΐς. Τούς διαλόγους «αυτούς πολεμοῦν οί Άγιοι Απόστολοι Πατέρες μένα από τούς Ι. Κανόνες καί τά συγγράμματα πού μās άφησαν. Ήμεΐς αυτούς ακολουθοῦμε.

Διαδίδουν ψευδώς ότι επίκειται ή ένωσις μεταξύ Ρωμαιοκαθολικῶν καί Όρθοδόξων, ένῶ γνωρίζουν ότι αΐ διαφορά πού συζητοῦνται εΐς τόν θεολογικόν διάλογον μεταξύ αύτῶν, εΐναι ακόμη πολλά, καί θά απαιτήσει μακρόν χρόνον ή συζήτησίς των.

Μήπως, έν τέλει, δέν έχει ανάγκην τήν ένωσιν μέ τούς Λατίνους ο κ. Πατριάρχης; Διότι όπως εξελίσσεται ή κατάσταση αρχίζει νά επικρατεΐ καί στην Άνατολή ή παπική νοοτροπία τής Δύσης. Τί νά τόν κάνουμε -λοιπόν- τόν πάπα τής Ρώμης, όταν θά έχουμε πάπα στή νέα Ρώμη; Θά έχετε ακούσει ασφαλώς τόν όρο «ο προκαθήμενος τής Όρθοδοξίας» καί ο «Άρχηγός 250 έκατομ. Όρθοδόξων». Από τότε ή Όρθόδοξος Έκκλησία απέκτησε άλλο άρχηγό από τόν Χριστό καί από τότε ο Έπίσκοπος μίας πόλεως διεκδικεί τόν τίτλο τοῦ Έπισκόπου όλων τών πιστῶν τής γῆς; Αὐτά ο πάπας τά ισχυρίζεται. Ίδου - λοιπόν - όδεύουν σέ μία μελλοντική

ένωμένη εκκλησιαστική κατάσταση μέ δύο πάπες. "Εναν στήν Δύση καί έναν στήν Άνατολή. Ίσως νά υιοθετήσουν ώς σύμβολο τόν δικέφαλο άετό όπου ή μία κεφαλή θά φέρει παπική τιάρα καί ή άλλη πατριαρχική μήτρα...

Κατηγορούν όσους διεξάγουν τούς διαλόγους ώς δήθεν «αίρετικούς» καί «προδότας» τής Όρθοδοξίας, άπλώς καί μόνον διότι διαλέγονται μέ τούς έτεροδόξους, προβάλλοντας εις αυτούς τόν πλοῦτον καί τήν αλήθειαν τής Όρθοδόξου πίστεώς μας.

Ό πλοῦτος τής Όρθοδοξίας δέν προβάλλεται μέ συλλείτουργα καί συμπροσευχές μέ τούς έτεροδόξους καί τούς άλλοθρήσκους. Οὔτε μέ έόρτια πατριαρχικά μηνύματα στά ραμαζάνια καί τά μπαϊράμια. Πότε οί άγιοι πατέρες έκαναν τέτοια πράγματα;

Όμιλούν άπαξιωτικά διά κάθε προσπάθειαν συνδιαλλαγής μεταξύ τών διηρημένων χριστιανών καί άποκαταστάσεως τής ένότητός των ώς δήθεν «παναίρεσιν τοῦ οίκουμενισμού» χωρίς νά παρέχουν καμμία άπόδειξιν ότι κατά τάς έπαφάς της μέ τούς μή Όρθοδόξους ή Όρθόδοξος Έκκλησία έγκατέλειψε ή άρνήθηκε τά δόγματα τών Οίκουμενικῶν Συνόδων καί τών πατέρων τής Έκκλησίας μας.

"Ενα μικρό παράδειγμα μόνον: «Σέ συνεντεύξεις τους ό κ. Ζηζιούλας παλιότερα καί ό καρδινάλιος κ. Βάλτερ Γκάσπερ προσφάτως σέ Ίταλικά έντυπα αναφέρθηκαν στους διαλόγους τους. Έχουν συμφωνήσει ήδη ότι ό πάπας έχει πρωτεία καί τά πρωτεία του δέν είναι μόνον «πρωτεία τιμής» αλλά καί κάτι παραπάνω. Αυτό τό «κάτι παραπάνω» άπέμενε νά διευκρινήσουν. Δηλαδή, τό πώς θά άσκη ό (κάθε) πάπας τά πρωτεία έξουσίας του».

Καί καταλήγει τό μήνυμα μέ τήν αὐτάρεσκη αναφορά τοῦ Πατρ. Κωνσταντινουπόλεως ώς «Κέντρου τής Όρθοδοξίας». Εάν ήταν πράγματι όρθόδοξο, θά ήταν ένα κέντρο συντονισμού. Τώρα όμως, τό

Φανάριον επιχειρεί νά άσκη έξουσία. Έπεμβαίνει αυθαίρετα σέ άλλες Τοπικές Αὐτοκέφαλες Έκκλησίες. Έχει έλθει σέ ρήξη μέ Ίεροσόλυμα, Μόσχα καί Άθήνα καί σέ κάποιες περιπτώσεις περισσότερο από μία φορά. Κανένα φανάρι όμως δέν είναι κέντρον όρθοδοξίας. Δέν υπάρχει γεωγραφικό σημείο από τό όποιο έξαρτάται ή Όρθοδοξία. Η Κπολη υπήρξε πολλάκις στό παρελθόν -όπως είναι καί τώρα- κέντρον κακοδοξίας. Επί Νεστορίου, Μακεδονίου, τών αίρεσιάρχων Άναστασίου, Κωνσταντίνου, Θεοδώρου Κασιτερά, Ίωάννου Γραμματικοῦ τών εικονομάχων Πατριαρχών καί άλλοτε πολλάκις τό Πατρ. Κωνσταντινουπόλεως υπήρξε έστία τής Κακοδοξίας.

Πραγματικό κέντρο τής Όρθοδοξίας είναι ή αλήθεια δηλ. ό Χριστός καί χρέος όλων μας ώς Όρθοδόξων είναι νά μείνουμε ένωμένοι μέ τό κέντρο αυτό.

Επίλογος

Σεβαστοί πατέρες καί άγαπητοί άδελφοί,

Κλείνοντας τήν παρούσα πανηγυρική όμιλία επιτρέψατέ μου νά κάνω μία πνευματική αναγωγή. Ό κάθε άνθρωπος είναι μία εικόνα Θεοῦ. Έπλάθην κατ' εικόνα Θεοῦ. Τό «κατ' εικόνα» αναφέρεται στό λογικόν καί αὐτεξούσιον τοῦ ανθρώπου. Αὐτή ή εικόνα Θεοῦ, μετά τήν πτώση «ήμαυρώθη». Χρέος μας, λοιπόν, είναι νά άποκαθάρωμεν τήν εικόνα Θεοῦ πού φέρει ό καθένας μας, μέ τά δάκρυα τής μετανοίας. Άς τροφοδοτήσουμε τό «λογικόν» μέ τήν Όρθόδοξη διδασκαλία καί τό «αὐτεξούσιον» άς τό κατευθύνουμε στήν έθελούσια τήρηση τών θείων έντολών.

"Ετσι θά συντελεσθῇ μέ πνευματικό τρόπο ή έντός ήμῶν αναστήλωση τής θείας εικόνας. Έτσι θά έορτάσουμε πνευματικῶς τήν έορτή τής Όρθοδοξίας. Άμήν, γένοιτο.

Τό ἔθνικόν μας χρέος πρὸς τὴν Ἀϊτὴν

Εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἔτους, σφοδρὸς σεισμὸς ἐπληξε τὴν μακρυνὴν νησιωτικὴν χώραν τῆς Αἰτῆς. Κυβερνήσεις, ἀλλὰ καὶ μεμονωμένοι πολῖται ἀπὸ διάφορα κράτη ἔσπευσαν νὰ συνδράμουν τὴν πληγείσαν νῆσον. Ἡμεῖς ὡς Ἕλληνες, εἰχομεν ἕν ἐπιπλέον λόγον διὰ βοηθήσωμεν τὴν μικράν ταύτην χώραν. Τοῦτο ἐπεξηγεῖ καὶ ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις τῆς Ἱ. Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἐξεδόθη τὴν 23-1/5-2 -2010:

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πρὸς ἅπαντα τὸν κλῆρον καὶ τὸν λαόν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητά τέκνα τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,

Ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος διὰ τῆς ἀπὸ 13/26-1-2010 ἀποφάσεώς της προτρέπει ἅπαντα τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς τὴν ὑλικὴν συμπαράστασιν τῶν θυμάτων τοῦ σεισμοῦ ὁ ὁποῖος ἐπληξεν προσφάτως τὴν μακρυνὴν χώραν τῆς Αἰτῆς. Πιστεύομεν ὅτι πολλοὶ ἔχετε ἤδη πράξει τοῦτο ἀτομικῶς. Εἶναι ἀναγκαῖον ὅμως νὰ συνεισφέρωμεν τό κατὰ δύναμιν καὶ ὡς Ἐκκλησίᾳ τῶν Γ.Ο.Χ..

Εἶναι ἠθικὴ ἡμῶν ὑποχρέωσις, ὡς γνησίων Ἑλλήνων ἐμφορουμένων ἀπὸ πατριωτικὰ αἰσθήματα, ὅπως συνδράμωμεν τὰ θύματα τῆς καταστροφῆς τῆς μικρᾶς ταύτης χώρας, διότι ὁ εὐγενὴς λαὸς αὐτῆς συμπαρεστάθη εἰς τὸν δίκαιον ἐθνικὸν ἡμῶν ἀγῶνα τῆς ἀποτινάξεως τοῦ τουρκικοῦ ζυγοῦ. Κατὰ τό ἔτος 1822 (ἐν ἔτος μετὰ τὴν Ἐπανάστασιν), ὁ τότε Πρόεδρος τῆς Αἰτῆς Ἰωάννης-Πέτρος Βόγερ (Ζάν Πιέρ Μπογιέ) δι' ἐγγράφου του, ἀνεγνώρισε τὴν Ἐπανάστασιν τῶν Ἑλλήνων καὶ τὸν δίκαιον ἀγῶνα των. Τοιοῦτοτρόπως ἡ πτωχὴ Αἰτὴ ἐγένετο τό πρῶτον κράτος τοῦ κόσμου τό ὁποῖον ἀνεγνώρισε τό νεοελληνικὸν κράτος. Ἐν συνεχείᾳ ἡ χώρα αὕτη ἀπέστειλε φορτίον 25 τόνων καφέ πρὸς τοὺς Ἕλληνας τῶν Παρισίων προκειμένου ἐκ τῶν ἐσόδων τῆς πωλήσεως τούτου νὰ ἀγοράσουν ὅπλα διὰ τὴν ἐπανάστασιν. Τό πλέον συγκινητικόν εἶναι ὅτι 100 Αἰτινοὶ ἐβελονταί, ἀπέπλευσαν ἀπὸ τὴν μακρυνὴν ταύτην νῆσον τῆς Καραϊβικῆς Θαλάσσης, ἐπιχειρήσαντες νὰ διαπλεύσουν τὸν Ἀτλαντικὸν καὶ τὴν Μεσόγειον διὰ νὰ πολεμήσουν πλεον τῶν Ἑλλήνων. Τό γεγονός ὅτι δέν κατόρθωσαν νὰ

φθάσουν, εἴτε διότι ἐναυάγησαν, εἴτε διότι αἰχμαλωτίσθησαν ὑπὸ πειρατῶν, δέν μειώνει τὴν ἠθικὴν ἀξίαν τῆς πράξεώς των.

Ὅθεν, προτρέπομεν ὅλας τὰς ἐνορίας, νὰ διενεργήσουν δισκοφορίαν ὑπὲρ τῶν σεισμοπαθῶν τῆς Αἰτῆς. Τό προϊόν τῆς δισκοφορίας θὰ σταλῇ διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς εἰς τὰ Γρα-

φεῖα τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μερίμνη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Ἐπιτροπῶν, τὰ δέ στοιχεῖα τῶν ἐνοριῶν καὶ τὰ χρηματικά ποσὰ θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν «Φωνὴν τῆς Ὁρθοδοξίας». Παρακαλοῦμεν ὅπως προθύμως εὐαισθητοποιηθῆτε πρὸς συμπαράστασιν εἰς τοὺς δεινοπαθοῦντας συνανθρώπους μας, ἀκόμη καὶ τοῦ ὑστερήματος ὑμῶν ὡς ἀνταποκρινόμενοι εἰς ἐθνικὸν χρέος.

Ἔχοντες τὴν ἐλπίδα διὰ τὴν πρόθυμον ἀνταπόκρισιν παντός τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας μας, διατελοῦμεν μετ' εὐχῶν ὅπως διαπλεύσωμεν τό πέλαγος τῆς ἀγίας Τεσσαρακοστῆς ἐν εἰρήνῃ καὶ μετanoίᾳ.

Ὁ Γραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

† Ὁ Μαραθῶνος Φώτιος

Ἐν συνεχείᾳ παραθέτομεν καὶ τὴν εἰς τὴν ἀνακοίνωσιν ἀναφερομένην ἐπιστολὴν τοῦ Προέδρου τῆς Αἰτῆς, ὅπως ἐδημοσιεύθη εἰς σχετικὸν ἄρθρον τοῦ κ. Χρήστου Μιχαηλίδη εἰς τὴν ἐφημερίδα «Ελευθεροτυπία» τῆς 1/14-1-2010, ὑπὸ τίτλον:

Τό χρέος τῆς Ἑλλάδας πρὸς τὴν Αἰτὴν

Ἡ χώρα μας ἔκανε τό καθήκον της καὶ ἀποστέλλει βοήθεια πρὸς τὴν Αἰτὴν, πού δοκιμάζεται ἀπὸ τὸν καταστροφικὸν σεισμό. Ἡ μακρινὴ αὕτη χώρα τῆς Καραϊβικῆς, ἀπὸ τίς φτωχότερες τοῦ κόσμου, ἔχει ἰδιαίτερη σημασία γιὰ μᾶς τοὺς νεοέλληνες.

Τό Χαίτιον, σύμφωνα μέ τὰ ἑλληνικά της ἐποχῆς, ἦταν ἡ πρώτη κρατικὴ ὀντότητα πού ἀναγνώρισε τὴν Ἐπανάστασιν τοῦ '21 καὶ τό δικαίωμα τῶν Ἑλλήνων γιὰ αὐτοδιάθεσιν μέ τὴν ἐπιστολὴν τοῦ προέδρου τῆς Ἰωάννου Βόγερ (Ζάν Πιέρ Μπογιέ) πρὸς τὸν Ἀδαμάντιο Κοραῖ, ἡ ὁποία φέρει ἡμερομηνία 15 Ἰανουαρίου 1822 (Διονυσίου Κόκκινου «Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐπανάστασις», τόμος 2, σελίδες 444-446). Εἶχε προηγηθεῖ ἐπιστολὴ τοῦ Κοραῖ καὶ ἄλλων ἐπιφανῶν Ἑλλήνων τῶν Παρισίων πρὸς τὸν Βόγιερ, μέ τὴν ὁποία τοῦ ζητοῦσαν βοήθεια γιὰ τὴν Ἐπανάστασιν, κατόπιν συστάσεων τοῦ

περίφημου στρατηγού Λαφαγιέτ καί τοῦ Ἐπισκόπου Βλαιοῦν Γρηγορίου, πού εἶχε ἐπισκεφθεῖ τήν περιοχή. Ἡ Ἄιτή, προϊόν της Γαλλικῆς Ἐπανάστασης, ἦταν ἡ πρώτη χώρα πού κατάργησε τή δουλεία καί κυβερνήθηκε ἀπό μαύρους.

Ἐλευθερία... Ἰσότης

Ἰωάννης Πέτρου Βόγερ, πρόεδρος τοῦ Χαϊτίου, πρὸς τοὺς Πολίτας τῆς Ἑλλάδος Α. Κοραήν, Κ. Πολυχρονιάδη, Α. Βογορίδην καί Κ. Κλωνάρην.

Εἰς τὰ Παρίσια

Πρὶν ἢ δεχθῶμεν τήν ἐπιστολή ὑμῶν, σημειομένην ἐκ Παρισίων τῇ 20ῇ παρελθόντος Αὐγούστου, ἔφθασεν ἐνταῦθα ἡ εἰδησις τῆς ἐπαναστάσεως τῶν συμπολιτῶν ὑμῶν κατὰ τοῦ δεσποτισμοῦ, τοῦ ἐπὶ τρεῖς περίπου διαρκέσαντος ἑκατονταετηρίδας. Μετὰ μεγάλου ἐνθουσιασμοῦ ἐμάθομεν ὅτι ἡ Ἑλλάς ἀναγκασθεῖσα τέλος πάντων ἐδράξατο τῶν ὅπλων, ἵνα κτήσεται τήν ἐλευθερίαν αὐτῆς καί τήν θέσιν, ἣν μεταξὺ τῶν ἐθνῶν τοῦ κόσμου κατεῖχε.

Μία τόσον ὠραία καί τόσον νόμιμος ὑπόθεσις, καί πρό πάντων αἱ συνοδεύσασαι ταύτην πρῶται ἐπιτυχίαι, οὐκ εἰσὶν ἀδιάφοροι τοῖς Χαϊτίοις, οἵτινες, ὥς οἱ Ἕλληνες ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἔκλινον τὸν αὐχένα ὑπὸ ζυγὸν ἐπονείδιστον καί διὰ τῶν ἀλύσεων αὐτῶν συνέτριψαν τήν κεφαλὴν τῆς τυραννίας.

Εὐχηθέντες πρὸς τὸν οὐρανόν, ὅπως ὑπερασπισθῇ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Λεωνίδου, ἐσκέφθημεν ἵνα συντρέξωμεν τὰς γενναίας δυνάμεις τούτων, εἰ μὴ διὰ στρατευμάτων καί πολεμοφοδίων, τουλάχιστον διὰ χρημάτων, ὥς χρησίμων ἐσομένων διὰ προμήθειαν ὅπλων, ὧν ἔχετε ἀνάγκην. Συμβεβηκότα ὅμως, ἐπιβαλόντα τῇ πατρίδι ἡμῶν μεγάλην ἀνάγκη, ἐπησχόλησαν ὅλον το χρηματικόν, ἐξ οὗ ἡ Διοίκησις ἠδύνατο καταβάλλει μέρος. Σήμερον ἐτι ἡ ἐπανάστασις, ἡ κατὰ τὸ ἀνατολικόν μέρος τῆς νήσου ἐπικρατοῦσα, ὑπάρχει νέον πρὸς τήν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ κώλυμα. Ἐπειδὴ τὸ μέρος ὅπερ ἠνώθη μετὰ τῆς Δημοκρατίας, ἧς προεδρεύω, ὑπάρχει ἐν μεγίστῃ ἐνδεείᾳ καί προκαλεῖ δικαίως μεγάλην του ταμείου ἡμῶν τήν δαπάνην. Ἐάν δ' ἐπέλθωσι κατάλληλοι, ὥς ἐπιθυμοῦμεν, αἱ περιστάσεις, τότε βοηθήσωμεν πρὸς τιμὴν τοῖς τέκνοις τῆς Ἑλλάδος, ὅσον δυνηθῶμεν.

Πολίται, διερμηνεύσατε πρὸς τοὺς συμπατριώτας ὑμῶν τὰς θερμότητας εὐχᾶς, ἃς λαὸς τοῦ Χαϊτίου ἀναπέμπει ὑπὲρ τῆς ἐλευθερώσεως αὐτῶν. Οἱ μεταγενέστεροι Ἕλληνες ἐλπίζουν ἐν τῇ ἀναγεννωμένῃ ἱστορίᾳ τούτων ἀξία της Σαλαμῖνος τρόπαια. Εἶθε παρόμοιοι τοῖς προγόνοις αὐτῶν ἀποδεικνυόμενοι καί ὑπὸ

τῶν διαταγῶν τοῦ Μιλτιάδου διευθυνόμενοι, δυνηθῶσιν ἐν τοῖς πεδίοις τοῦ νέου Μαραθῶνος τὸν θρίαμβον τῆς ἱερᾶς ὑποθέσεως, ἣν ἐπεχείρησαν ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων αὐτῶν, τῆς θρησκείας καί τῆς πατρίδος. Εἶθε, τέλος, διὰ τῶν φρονίμων διατάξεων αὐτῶν μνημονευθῶσιν ἐν τῇ ἱστορίᾳ οἱ κληρονόμοι τῆς καρτερίας καί τῶν ἀρετῶν τῶν προγόνων.

Τῇ 15ῃ Ἰανουαρίου 1822 καί 19ῃ τῆς Ἀνεξαρτησίας
ΒΟΓΕΡ

Ἀκολούθως δημοσιεύεται ὁ κατάλογος τῶν ὅσων ἀνταπεκρίθησαν εἰς τήν ἔκκλησιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ι.Ν. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΠΕΙΡΑΙΑΣ	200
Ι.Ν. ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΠΕΙΡΑΙΑΣ	350
Ι.Ν. ΑΓ. ΜΑΡΙΝΗΣ, ΠΕΙΡΑΙΑΣ	120
Ι.Μ. ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ	1.000
Ι.Ν. ΑΓ. ΠΑΝΤΩΝ, ΘΗΒΑ	505
Ι.Ν. ΑΓ. ΠΑΥΛΟΥ, ΚΟΚΚΙΝΙΑ	400
Ι.Μ. ΑΓ. ΜΗΝΑ, ΑΝΘΟΥΣΑ	323
Ι.Ν. ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΜΥΡΤ/ΣΗΣ Π. ΦΑΛΗΡΟ	320
Ι.Ν. ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ	350
Ι.Ν. ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΚΑΛΑΒΡΥΤΑ	220
ΑΝΩΝΥΜΟΣ	200
Ι.Ν. ΑΓ. ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ	} 1.250
Ι.Ν. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ	
Ι.Ν. ΑΓ. ΝΕΣΤΟΡΟΣ	
Ι.Ν. ΜΕΤ/ΣΕΩΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ, ΑΓ. ΒΑΡΒΑΡΑ	205
Ι.Μ. ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ, ΕΛΕΥΘ/ΛΗ	500
Ι.Ν. ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΣΕΡΡΕΣ	300
Ι.Ν. ΥΠΑΠΑΝΤΗΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΜΑΡΚ/ΛΟ	200
Ι.Ν. ΕΥΑΓ/ΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΛΑΡΙΣΑ	1.250
ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΚΑΒΑΛΑΣ	535
Ι.Ν. ΑΓ. ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΚΟΥ, ΠΑΤΡΑ	250
Ι.Ν. ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ, ΑΜΠΕΛΩΝ ΛΑΡΙΣΑ	300
Ι.Ν. ΑΓ. ΙΣΙΔΩΡΟΥ, ΚΑΛΑΜΑΤΑ	200
Ι.Ν. ΑΓ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣ/ΜΟΥ, ΛΑΜΙΑ	400
Ι.Ν. ΑΓ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ, Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΙΑ	1.315
Ι.Ν. ΑΓ. 12 ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ, ΛΑΡΙΣΑ	500
Ι.Ν. ΑΓ. 318 ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ, ΠΑΙΑΝΙΑ	370
Ι.Ν. ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ, ΛΕΙΒΑΔΙΑ	50
Ι.Ν. ΑΓ. ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ, ΣΑΛΑΜΙΝΑ	600
Ι.Ν. ΤΙΜ. ΠΡΟΔΡΟΜΟΥ, ΜΕΣΟΡΟΠΗ, ΚΑΒΑΛΑ	360
Ι.Ν. ΑΓ. ΣΟΦΙΑΣ, ΑΜΟΡΓΟΣ	50
Ι.Ν. ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΑ, ΒΕΡΔΙΚΟΥΣΑ	310
Ι.Ν. ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ, ΧΑΛΚΙΔΙΚΗ	330
Ι.Ν. ΑΓ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΣ, ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ	300

ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΟΥΣΙΩΔΗ

✓ Κατά τόν έορτασμόν τών Θεοφανείων (μεθεορτίως φυσικά, τήν 10ην Ίανουαρίου ν.ή.) από τούς Νεοημερολογίτας τής Βρετανίας, παρευρέθη καί συμμετείχε όμοιό μετά τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καί Μ. Βρετανίας κ. Γρηγορίου καί ό ήγέτης τής Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας κ. Rowan Williams. Τήν εἰδησιν μετέδωσε τό ἑκκλ. πρακτορεῖον εἰδήσεων «Romfea.gr» τήν 11.1.2010 (ν.ή.), ὑπό τίτλον: «Ὁ Ἀγγλικανός Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας στό πλευρό τής Κύπρου».

Ὁ ήγέτης τής Ἀγγλικανικῆς Ἐκκλησίας, Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας Rowan Williams, πρόσθεσε τή δική του βαρυσήμαντη καί ήθικά βαρύνουσα φωνή κατά τής μεγάλης ἀδικίας σέ βάρος τής Κύπρου ὅπου, ὅπως τόνισε χθές, ἄνθρωποι δέν μποροῦν οὔτε νά ἐπισκεφθοῦν ἐλεύθερα τά σπίτια τους καί ή θρησκευτική κληρονομιά ἀφήνεται νά φθίνει ή ἔχει ἐσκεμμένα καταστραφεῖ.

«Πολλά ἔχουν εἰπωθεῖ καί δέν θά προσθέσω πολύ περισσότερα γιά τήν κατάσταση στήν ὁποία βρίσκεται ἀκόμη ή Κύπρος», εἶπε ό Δρ Οὐίλλιαμς σέ χαιρετισμό του στή διάρκεια γεύματος πού παρέθεσε ή κυπριακή κοινότητα Margate πρὸς τιμή τών φιλοξενουμένων της, μετά τή λειτουργία τών Θεοφανείων καί τήν τελετή καθαγιασμοῦ τών ὑδάτων, προΐσταμένου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Θυατείρων καί Μ. Βρετανίας Γρηγορίου.

«Πρόκειται γιά μιά κατάσταση», τόνισε ό Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας, «ὅπου ἄνθρωποι ἀκόμη δέν μποροῦν νά ἐπισκεφθοῦν κατά κανονικό, γενικά ἀποδεκτό τρόπο, τά οἰκογενειακά τους σπίτια καί ἐκεῖνα τών προγόνων τους καί ὅπου, δυστυχῶς, ὅπως μαρτυροῦν ὀρισμένες φωτογραφίες πού ἔχω μελετήσει, ή μακρόχρονη, πλούσια καί ὡραία ἑλληνοχριστιανική κληρονομιά τής νήσου ἔχει ἀφεθεῖ νά φθαρεῖ ή ἔχει καταστραφεῖ ἐσκεμμένα. Πρόκειται γιά τραγωδία ὃχι μόνο γιά τήν Κύπρο, ἀλλά γιά ὅλη τήν Εὐρώπη, ὅλη τήν εὐρωπαϊκή οἰκογένεια. Νά εἰσθε βέβαιοι ὅτι ἐμεῖς στήν Ἀγγλικανική Ἐκκλησία ἐξακολουθοῦμε νά προσευχόμαστε σέ σχέση μ' αὐτό».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Καντουαρίας παρακολούθησε τή λειτουργία στήν ἑκκλησία καί συμμετείχε στήν τελετή καθαγιασμοῦ τών ὑδάτων ὕστερα ἀπό τήν καθιερωμένη πομπή πρὸς τήν παραλία τής πόλης.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων κ. Γρηγόριος εὐχα-

ρίστησε θερμά τόν Δρα Οὐίλλιαμς ἐκφράζοντας τή βαθύτατη ἐκτίμησή του γιά τό ἔργο του καί γιά τή συμβολή του στήν ἀνάπτυξη τών σχέσεων μεταξύ τών Ἐκκλησιῶν.

Ἀλλοίμονον εἰς τήν δύσμοιρον Κύπρον. Ἐπειτα ἀπό τās ἐνωτικές συνομιλίας μετά τών Λατίνων, αἱ εὐχαί τοῦ Ἀγγλικανοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καί ἐπικείται καί ή ἐπίσκεψις τοῦ Πάπα! Ὁ Θεός νά φυλάξη!

✓ Μεθεορτίως ἐπίσης τήν 10-1-2010 (ν.ή) ἐώρτασαν τά Θεοφάνεια καί οἱ Νεοημερολογῖται τής Γερμανίας μέ τήν ἀπαραίτητον πλέον παρουσίαν αἰρετικῶν, Παπικῶν Προτεσταντῶν καί Μονοφυσιτῶν! Ὅπως μετέδωσε τό Ἀθηναϊκόν Πρακτορεῖον Εἰδήσεων τή αὐτῇ ἡμέρα:

Μέ ιδιαίτερη λαμπρότητα ἔλαβε χώρα στό Μόναχο ἐφέτος ή ἐορτή τών Θεοφανείων. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γερμανίας κ. Αὐγουστίνος ἐτέλεσε τό πρῶι τή Θεία Λειτουργία καί τόν Μέγα Ἀγιασμό στόν ἱερό Ναό τής Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτήρος, τής ἱστορικῆς Σαλβάτορκιρχε [σ.σ. τόν Ναόν τόν ὁποῖον ἤρπασαν ἀπό τούς Γ.Ο.Χ.].

Τόσο ό ναός τής Σαλβάτορκιρχε ὅσο καί ό ναός τών Ἀγίων Πάντων, ὅπου ἱερούργησε ό Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Βαυαρίας Πρωτοπρεσβύτερος Ἀπόστολος Μαλαμούσης, ἦταν κατάμεστοι ἀπό τό μεγάλο πλῆθος τών πιστῶν, ὅπως ἀναφέρεται σέ ἀνακοίνωση τής Μητρόπολης.

Μετά τό πέρας τών ἀκολουθιῶν καί τόν ἀγιασμό τών πιστῶν μετέβη ό Σεβ. Μητροπολίτης κ. Αὐγουστίνος μέ τόν κλῆρο καί τό λαό στήν ἀρχαιότερη γέφυρα τοῦ ποταμοῦ Ἰσαρ πού διασχίζει τήν πόλη τοῦ Μονάχου καί ἐτέλεσε ἐκεῖ τόν ἀγιασμό τών ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ. Στό σύντομο κύρυγμα του τόνισε τή θεολογική σημασία τών Θεοφανείων καί τοῦ ἀγιασμοῦ τών ὑδάτων.

Στήν ἀκολουθία τοῦ ἀγιασμοῦ ἔλαβαν μέρος ό Ἀρχιερατικός Ἐπίτροπος Βαυαρίας, Πρωτοπρεσβύτερος Ἀπόστολος Μαλαμούσης, ό Ἀρχιμανδρίτης Πέτρος Κλίτς, ό Σέρβος πρωτοπρεσβύτερος Slobodan Milunovic καί ό Βούλγαρος Πρωτοπρεσβύτερος Georgi Schumov. Παρέστησαν ἐπίσης ό πρεσβύτερος τής Κοπτικῆς Ἐκκλησίας Αἰγύπτου π. Deuscoros [σ.σ. π. Διόσκορος] El Antony καί ό πρεσβύτερος τής Αἰθιοπικῆς Ἐκκλησίας π. Feleke Mesfin.

Ἀπό βαυαρικῆς πλευρᾶς παρέστησαν καί ἔκαναν

σύντομο χαιρετισμό ο ρωμαιοκαθολικός Αρχιεπίσκοπος Μονάχου κ. Reinhard Marx, ο Ευαγγελικός Έπίσκοπος Βαυαρίας κ. Johannes Friedrich, ο Νομάρχης Άνω Βαυαρίας κ. Christoph Hillenbrand, εκπρόσωποι της Βαυαρικής Βουλής και ο Πρώτος Δήμαρχος Μονάχου κ. Christian Ude. Τήν Πατρίδα μας εκπροσώπησε ο Γενικός Πρόξενος κ. Ανδρέας Ψυχάρης.(...)

✓ Τα ανωτέρω αποτελούν ένδεικτικά μόνον παραδείγματα του οίκουμενιστικού τρόπου έορτασμού των Θεοφανείων εις τὰ χώρας τῆς διασποράς. Τό φαινόμενον πλέον εἶναι τόσον σύνηθες, ὥστε δέν προξενεῖ πλέον ἐντύπωσιν εις τοὺς ὁμογενεῖς. Αὐτός ἄλλωστε εἶναι καί ὁ στόχος τῶν Οἰκουμενιστῶν.

Εἰς τήν Ἀδελαιίδα τῆς Αὐστραλίας, ὅμως, διοικητικόν κέντρον τῆς «αὐτοκεφάλου» νεοημερολογιτικῆς κοινοτικῆς παραφυάδος, ὅπως δημοσιεύει ἡ ὁμογενειακή ἐφημερίς «Νέος Κόσμος» τῆς 1/14-1-2010, ὁ έορτασμός τῶν Θεοφανείων ἔλαβε χώραν ἐπίσης τήν Κυριακὴν 10-1-2010 (δηλαδή τήν Κυριακὴν μετὰ τὰ Φῶτα, ὅπως ἔχουν πλέον καθιερώσει οἱ Νεοημερολογῖται), ἀλλά ἀπό φερόμενον ὡς ...Παλαιοημερολογίτην «κληρικόν» ἀποσταλέντος ἐξ Ἑλλάδος ὑπό ὁμάδος ἀνιέρων ρασοφόρων ὑποδουμένων τοὺς Γ.Ο.Χ.

✓ Διὰ νά ἀντιληφθοῦν οἱ ἀναγνῶσται τῆς «Φωνῆς» πόσον Ὁρθόδοξος εἶναι ἡ λεγομένη νεοημερολογιτικὴ «Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινότητα Νοτίου Αὐστραλίας» εἰς Ἀδελαιίδα, ὅπου ἐδρεῖ ἡ ὁμοσπονδία Κοινοτήτων ἡ ἀποτελοῦσα τήν λεγομένην «Αὐτοκέφαλον Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν Ἀμερικῆς(!) καὶ Αὐστραλίας», ἀναδημοσιεύομεν αὐτοῦσιον τήν εἶδησιν ἐκ τῆς κοινοτικῆς ἱστοσελίδος (2/15-2-2010) ὑπό τίτλον: «Βραδινὸς νεανικὸς χορὸς γιὰ τὸν Ἅγιο Βαλεντίνον».

«Τὸν φτερωτὸ θεὸ τοῦ ἔρωτα καλωσόρισαν οἱ νέοι καὶ νέες πού πῆραν μέρος στὸν χορὸ πού διοργάνωσε ἡ Ἐπιτροπὴ Νεολαίας τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθόδοξης Κοινοτήτας Νότιας Αὐστραλίας τὸ Σάββατο 13 Φεβρουαρίου σέ γνωστὸ κλάμπ τῆς πόλης.

Μιά βραδιά γεμάτη κέφι δράση καὶ χορὸ, μέ τίς μουσικὲς ἐπιδείξεις τοῦ γνωστοῦ DJ DFREEDM καθὼς ἐπίσης καὶ ἄλλων δημοφιλῶν DJs.

Οἱ πόρτες ἀνοίξαν στίς 9 ἡ ὥρα περίπου καὶ στήν εἴσοδο τοῦ κλάμπ νεαρά ἀγόρια ὑποδέχονταν τίς κοπέλες πού ἔπαιρναν μέρος στὸν χορὸ, δίνοντάς τους ἀπὸ ἕνα τριαντάφυλλο. Οἱ παρέες μεγάλωναν σιγὰ σιγὰ καὶ ὅλοι ἔμπαιναν στὸν ρυθμὸ τῆς βραδιάς. Τὸ πλούσιο ρεπερτόριο ἀπὸ τίς τελευταῖες Ἑλληνικὲς καὶ ξένες ἐπιτυχίες ἀνέβασε τὴ διάθεση καὶ σύντομα ἡ πίστα γέμισε ἀπὸ νεαροὺς καὶ νεαρές, ἐνῶ στίς 12 τὰ με-

σάνυχτα, ἐλεύθεροι καὶ ζευγάρια ὑποδέχτηκαν ὅλοι μαζί τὸν Ἅγιο Βαλεντίνον.

Ὁ χορὸς τοῦ Ἁγίου Βαλεντίνου ἀποτέλεσε τὴν ἑναρξὴ μιᾶς σειρᾶς ἐκδηλώσεων τῆς Ἐπιτροπῆς Νεολαίας καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ χρόνου γι' αὐτὸ μείνετε συντονισμένοι μέ τὴν Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξη Κοινότητα καὶ ἀκολουθεῖστε μας σέ αὐτὸ τὸ νεανικὸ ταξίδι».

Τοιαύτην «Ὁρθόδοξον Κοινότητα» ἠθέλησε νά διευκολύνη εἰς τὴν ὑπέρβασιν τοῦ προβλήματος τῆς μὴ καταχωρήσεως τῶν μυστηρίων τῆς εἰς τὰ ἑλληνικὰ ληξιαρχεῖα, ἀνίερους παραφυὰς ρασοφόρων ὑποδουμένων τοὺς Γ.Ο.Χ., οἵτινες τὴν 15/28-2-2010 «ἐχειροτόνησαν» νεοημερολογίτην τινὰ Ἐφημέριον Ἐνορίας τῶν Ἀθηνῶν, λεγόμενον Ἰάκωβον ὡς «Ἐπίσκοπον Ἀδελαιίδος». Ὁ ἐν λόγῳ ἀφίχθη ἤδη εἰς Ἀδελαιίδα λειτουργῶν κατὰ τὸ νέον ἡμεολόγιον καὶ ὑποδουόμενος τὸν Γ.Ο.Χ.!

✓ Ἀπροκάλυπτος παρέμβασις τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου εἰς τὰ ἐσωτερικὰ τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας προεκάλεσε νέαν ἔριδα ἐν εἶδει τρωϊκοῦ πολέμου μετὰ τῶν δύο νεοημερολογιτικῶν Ἐκκλησιῶν. Τὸν ρόλον τῆς ὡραίας Ἐλένης, ὑποδύεται ὁ καθηρημένος Μητροπολίτης Παντελεήμων Μπεζενίτης, ὑπὲρ τοῦ ὁποίου παραμβαίνει πλέον ὁ Πατριάρχης. Ἐκ τῶν πολλῶν δημοσιογραφικῶν σχολίων τοῦ γεγονότος παραθέτομεν αὐτὸ τῆς δημοσιογράφου Ἄννας Παναγιωταρέα ἀπὸ τὸν «Ἐλεύθερον Τύπον» τῆς 9/22-2-2010, ὑπὸ τίτλον: «Τὸ Αὐτοκέφαλον καὶ τό... ξεροκέφαλον»:

«Ὅταν ἀποδήμησε εἰς Κύριον ὁ μακαριστὸς Χριστόδουλος καὶ ἀνέβηκε στὸν θρόνον ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος, ἐκκλησιαστικοὶ κύκλοι ἀποφάνθηκαν ὅτι οἱ διενέξεις μέ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο ἀνῆκαν ὀριστικὰ στὸ παρελθόν. Ἄλλωστε ὁ κ. Ἱερώνυμος ἦταν τοῦ πατριαρχικοῦ κλίματος καὶ φρόντισε ἐξαρχῆς νά τὸ δηλώσει ἐπισκεπτόμενος καὶ ὑποβάλλων τὰ σέβη του πρὸς τὴ «μητέρα Ἐκκλησία», στήν Κωνσταντινούπολη. Θεώρησαν ὅτι τὸ «κακὸ» κλίμα ὀφειλόταν σέ προσωπικὲς ἀναφορὲς τῶν προκαθημένων καὶ ὄχι στήν ἀγωνία τοῦ κυροῦ Χριστόδουλου νά ὑπερασπιστεῖ τὸ αὐτοκέφαλο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Καὶ νά πού ἔφτασε τὸ σκανδαλῶδες ζήτημα τοῦ πρώην Ἀττικῆς γιὰ νά ἀποδειχθεῖ ὅτι ἐκεῖνο πού λείπει ἀπὸ τὴ «μητέρα Ἐκκλησία» εἶναι διάκριση, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀγάπη. Γιατί τί ἄλλο ἀντίδωρο ἀνέμενε ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴ «μητέρα Ἐκκλησία»; Τὸ ἐρώτημα εἶναι: ΠΟΙΟΣ τολμάει μετὰ τὸν σκανδαλισμὸ τῶν χριστιανῶν ἀπὸ τὸν πρώην Ἀττικῆς, μετὰ τὴ δημοσιοποίηση τῶν τηλεφωνικῶν

διαλόγων, κατάλληλων για ταινίες περιεχομένου πορνό, μετά τη δίκη, καταδίκη και φυλάκιση για την άρπαγή του «παγκαριού» της γυναικείας Μονής Έφραίμ, να σκέφτεται όχι το έκκλητον στο θρόνο – έκκλητον άραγε ή έκλυτον; – αλλά ακόμη και τη μνεία του ονόματός του στους κόλπους της Έκκλησίας; Έπρεπε ήδη να εγκαταβιούσε στη μονή της μετανοίας του εν σιωπή. Είναι τραγικό ότι ο Πατριάρχης για μία εισέτι φορά υποπίπτει στο όλισθημα δεικνύοντας ότι δεν σέβεται το αυτοκέφαλο της Έκκλησίας της Ελλάδος, είτε ο προκαθήμενος λεγόταν Χριστόδουλος, είτε τώρα Ιερώνυμος. Την προηγούμενη φορά, ή Ελλάδα θα μοιραζόταν σε κάτω και άνω χώρες! Αυτή τη φορά επιβάλλει στην Έκκλησία το δόγμα: Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει! Απορεί και εξανίσταται ο πιστός με την απόφαση της Διαρκούς Ιεράς Συνόδου να παραπέμψει την υπόθεση Μπεζενίτη – αμετακλήτως τον έκρινε η Δικαιοσύνη – σε δευτεροβάθμιο Συνοδικό Δικαστήριο που αποτελούν ξνιοι γηραιοί μητροπολίτες που στην πλειοψηφία τους εκφράστηκαν, στο παρελθόν, υπέρ του Μπεζενίτη!

Τους ψιθύρους που προσπαθούν να έρμηνεύσουν τί μεσολάβησε ώστε να αλλάξει η πρώτη και όρθη απόφαση του Οικουμενικού Πατριαρχείου τους θεωρούμε παντελώς αναξιόπιστους. Αντιπαρερχόμαστε ακόμη την όδύνη μας ότι ταπεινώθηκε ο Αρχιεπίσκοπος της Έκκλησίας μας, όταν θυμηθούμε ότι ο μακαριστός Χριστόδουλος είχε τιμωρηθεί με άκοινωνησία και απαλειψη του ονόματος από τις δέλτους του Πατριαρχείου. Αυτό που δεν μπορεί να αντιπαρέλθουμε είναι πώς το Οικουμενικό Πατριαρχείο εξήλωσε το «πρωτεϊον του Πάπα». Αλλά το αυτοκέφαλο της Ελλαδικής Έκκλησίας δεν εκχωρείται σε κανέναν!

✓ Άξιζει όμως να παραθέσωμεν και ολίγα αποσπάσματα εκ της αντιδράσεως του νεοημερολογίτου Μητροπολίτου Καλαβρύτων Άμβροσίου διά το αυτό θέμα εκ της αναρτήσεως του ιστολογίου του της 16-2/1-3-2010:

«Τό Φανάρι και τούς νόμους εφαρμόζει και τούς ιερούς κανόνες καταπατεί»

«(...)Είναι αυτονόητο, ότι ένας κληρικός οίουδήποτε βαθμού, εάν καταδικασθή για κάποιο ποινικό αδίκημα, εκπίπτει αυτομάτως του εκκλησιαστικού του βαθμού. Στην περίπτωση αυτή το εκκλησιαστικό Δικαστήριο ΔΕΝ ΔΙΚΑΖΕΙ αλλά ΔΙΑΠΙΣΤΩΝΕΙ! Επιβεβαιώνει δηλ. την καταδίκη και εφαρμόζει το δίκαιο, τόσο το εκκλησιαστικό όσο και το κοσμικό! Τό Εκκλησιαστικό Δικαστήριο στην προκειμένη περίπτωση ένεργει ως Δικαστικό Συμβούλιο.

Αυτά τα άπλά πράγματα δεν κατανόησε τό Οικουμενικό Πατριαρχείο! Προκειμένου να μή παρα θεωρηθή τό δικαίωμα του "έκκλητου" βυθίζει σε μία περιπέτεια μία Έκκλησία και ένα Λαό! Την Έκκλησία της Ελλάδος, ή οποία στηρίζει παντοιοτρόπως, ήθικά και υλικά, τό Πατριαρχείο και τόν Έλληνικό Λαό, ό οποίος από τό ύστέρημα του όχι μόνο συντηρεί, διατρέφει και πλουτίζει τό Οικουμενικό Πατριαρχείο, αλλά και καλύπτει τά έξοδα για τά πολυδάπανα και πυκνά ταξίδια του Οικουμενικού μας Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου!

(...) Ό Σεβ. Έρζεγοβίνης σε προηγούμενο σημείωμα έφώτισε τό ζήτημα. Πράξεις λοιπόν του Πατριάρχου, οι όποιες θεριεύουν τόν πατριαρχικό έγωισμό! Έμείς όφείλουμε να υπηρετούμε την αλήθεια και μόνο την αλήθεια. Προηγείται δέ ό σεβασμός στην αλήθεια και έπεται ό σεβασμός στα πρόσωπα. Άλλοιώς καταντάμε όσφυοκάμπτες και κόλακες!

Κόπτεται λοιπόν ό Παναγιώτατος Πατριάρχης μας για την εφαρμογή των ιερών κανόνων! Παράλληλα υποστηρίζει την άθέτηση ή παραβίαση των Νόμων της Έλληνικής Πολιτείας.

Έμείς σήμερα θέλουμε να καταγγείλουμε urbi et orbi, στην πόλη και στον κόσμο, ότι ο Πατριάρχης μας ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΤΟΥ ΤΟΥΡΚΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΤΗΡΕΙ ΑΠΑΡΑΣΑΛΕΥΤΩΣ και ΤΟΥΣ ΙΕΡΟΥΣ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΠΑΡΑΒΙΑΖΕΙ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΑΤΕΙ άνευ ένδοιασμού!

Ός πρός τούς Νόμους: Όπως είναι γνωστό, έπικειμένης εκλογής νέου Πατριάρχου, ό Κατάλογος των υποψηφίων πρός εκλογή υποβάλλεται στον Νομάρχη Κωνσταντινουπόλεως, ό όποιος κατά βούληση διαγράφει όσα όνόματα υποψηφίων έπιθυμεί! Άρα ό νυν Οικουμενικός Πατριάρχης έφάρμοσε τούς Νόμους της Τουρκικής Δημοκρατίας, κρίθηκε δέ αποδεκτός από την Τουρκία για να καταλάβη τόν Πατριαρχικό Θρόνο!

Γιατί άραγε έμείς πρέπει να παραβιάσουμε τούς Νόμους της Έλληνικής Πολιτείας; Κατά την διαβεβαίωση άλλωστε, την όποια έμείς οι Άρχιερείς, δίνουμε ένώπιον του Προέδρου της Δημοκρατίας, υποσχόμεθα, ότι θα τηρούμε τούς Νόμους του Κράτους. Γιατί λοιπόν πρέπει να γίνουμε έπίορκοι;

Ό Πατριάρχης λοιπόν τηρεί και εφαρμόζει τούς Νόμους της Τουρκίας! Είναι άλλωστε Τούρκος πολίτης! Άς μή ξεχνάμε έπίσης ότι υπηρέτησε στον τουρκικό στρατό ως Άξιωματικός, δηλ. ως νομιμόφρων Τούρκος πολίτης!

Ός πρός τούς Ιερούς Κανόνες: Στην περίπτωση του μακαριστού και άειμνήστου Αρχιεπισκόπου Θυα-

τείρων Μεθοδίου Φούγια καταπατήθηκαν άνερευ-
θριάστως όλοι οί Ίεροί Κανόνες! Ο Μεγάλος εκείνος
Ίεράρχης "έξωπετάχθηκε" από τό Θρόνο του "σάν τήν
τρίχα από τό ζυμάρη!", χωρίς νά άπαγγελθή κατηγο-
ρία, χωρίς δίκη, δηλ. χωρίς Πρωτοβάθμιο και Δευτε-
ροβάθμιο Έκκλησιαστικό Δικαστήριο, χωρίς Άπολο-
γία, χωρίς άσκηση του "έκκλητου"! Τόν κατεδίκασαν
σέ έκπτωση από τόν Θρόνο του στό Λονδίνο μέ ένα
άπλό τηλεφώνημα! Τά γεγονότα λεπτομερέστερα
έχουν ως εξής:

Στίς 16 Άπριλίου 1988, ημέρα Σάββατο της Δια-
καινισίμου, ή Ίερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πα-
τριαρχείου αποφάσισε τήν έκπτωση από τόν θρόνο
τών Θυατείρων (δηλ. του Λονδίνου) του Άρχιεπι-
σκόπου Μεθοδίου, χωρίς κατηγορητήριο κατ' αυτού
καί χωρίς κλήση του σέ άπολογία, κατά παράβαση
τών Ίερών Κανόνων.

Στήν περίπτωση αυτή του Μεθοδίου δέν ελήφθη-
σαν υπόψη: Η κατηγορηματική έπιταγή της Δ'
Οικουμενικής Συνόδου, ότι «άπόντα ούδεις κατακρί-
νει» (Mansi, τ. 7, σ. 12).

Ο 87ος Κανόνας της έν Καρθαγένη Συνόδου, ό
όποιος όρίζει: «τήν γάρ έπισκοπήν άπ' αυτού άφαι-
ρεθίηαι πρό της έκβάσεως του κατ' αυτού πράγμα-
τος ούδεις χριστιανώ δύναται δοκείν». Καί τό σχετι-
κό σχόλιο στόν Κανόνα αυτό των Ζωναρά και Βαλ-
σαμώνος: «κάν υπό κατηγορίαν γένηται τίς ή και υπό
άφορισμού, έως ού λυθή τό κατ' αυτού δικαστήριο
έπίσκοπός έστι και της έπισκοπής ούκ έξωσθίηαι»
(Σύνταγμα Ράλλη – Ποτλή, τ. Γ', σ. 51, Βκ και Ιο Καν.
της Ζ' Οίκ. Συνόδου). Ο δέ 2ος Κανόνας της Πενθέ-
κτης Συνόδου όρίζει, ότι οί Ίεροί Κανόνες πρέπει νά
τηρούνται «άκράδαντοι και άσάλευτοι»: άπαγορεύει
δέ ρητώς τό «παραχαράττειν... άθετείν... καινοτο-
μείν... -και – ανατρέπειν» αυτούς (Πρβλ. και Γ. Βα-
λέτα, Φωτίου Έπιστολαί, σ. 163).

Αντίθετα, τό Οικουμενικό Πατριαρχείο αγνόησε
τά υπό των άνωτέρω Ίερών Κανόνων όριζόμενα στήν
άπόφαση, τήν όποία έλαβε κατά του Άρχιεπισκόπου
Θυατείρων Μεθοδίου. Ακόμη, κατά τόν Καθηγητή
άείμνηστο Κων. Μουρατίδη, «έστέρησε αυτόν του δι-
καιώματος της υπό των Ίερών Κανόνων παρεχομένης
εις κάθε έπίσκοπον δικονομικής προστασίας».

Καί ού μόνον τουτο, αλλά καθημερινώς τό ίδιο
διοχέτευε στόν Έλληνικό Τύπο άνυπόστατες κατηγο-
ρίες κατά του άδικηθέντος Μεθοδίου, τίς όποιες
οудέποτε, πριν από τήν άπόφασή του, άπήγγειλε ή
κάλεσε αυτόν σέ άπολογία, προκειμένου νά αιτιολο-
γήσει τήν άδικη και κανονικά άκυρη άπόφασή του.

Σήμερα ό Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθο-

λομαίος συνιστά στήν Έκκλησία της Ελλάδος νά
εύλαβείται και νά τηρεί τούς Ίερούς Κανόνες, μέ
άφορμή τήν περίπτωση του τ. Μητροπολίτη Άττικής
κ. Παντελεήμονα, ότι τό ίδιο το Φανάρι «μετ' εύλα-
βείας τηρεί τούς Ίερούς Κανόνες».

Ο ίσχυρισμός του αυτός είναι πάντη έωλος και κα-
τάφωρα άνειλικρινής σέ συσχετισμό μέ τήν περίπτω-
ση, χωρίς δίκη, χωρίς κατηγορητήριο και χωρίς άπο-
λογία, έκπτώσεως του Άρχιεπισκόπου Θυατείρων
Μεθοδίου από τόν θρόνο του, αλλά και μέ τήν, εκ των
ύστέρων, όμολογία του μακαριστού Οικουμενικού
Πατριάρχου Δημητρίου προς τόν άδικηθέντα Μεθό-
διο, ότι όντως άδικήθηκε.

(...) Είμεθα όγδόντα τόσοι Άρχιερείς μέ άγάπη
προς τήν Έκκλησία, μέ αίσθημα εύθύνης, μέ πόνο για
τά καθημερινά προβλήματα του Λαού μας και του
Ποιμνίου μας. Δέν μπορεί ό Ένας νά είναι σοφώτερος
άπό τούς όγδόντα! Καί μή μου είπετε, ότι στό Οίκου-
μενικό Πατριαρχείο λειτουργεί τό Συνοδικό Σύστη-
μα! Έκεί ό Πατριάρχης είναι υπεράνω όλων!

Αυθέντης και Δεσπότη! Άλλά για τή δικαιοδοσία
του μόνο! Όχι και για τήν Έκκλησία της Ελλάδος.
Τό βιώσαμε, όταν όλοι οί Ίεράρχες του Οικουμενικού
Θρόνου συγκεντρώθηκαν στήν Κωνσταντινούπολη
για νά λάβουν μέρος στη μακάβρια εκείνη Τελετή έπι-
βολής του έπιτιμίου της "άκοινωνησίας" στόν μακα-
ριστό Χριστόδουλο.

Ούτε ένας ΔΕΝ ΕΦΕΡΕ ΑΝΤΙΡΡΗΣΗ! Ούτε
ένας!»

Ο κ. Άμβρόσιος καλά τά λέγει. Άς κατανοήσουν
έπιτέλους και οί νεοημερολογίται της Έλλαδικής
Έκκλησίας ότι ή άνάδειξιν του Πατριάρχου εις Πάπαν
της Άνατολής είναι λίαν επικίνδυνος και έκκλησια-
στικώς αλλά και έθνικώς. Όμως παρέλειψε νά ανα-
φέρει και πολλούς άλλους ιερούς κανόνες τούς όποί-
ους καταπατεί ό κ. Βαρθολομαίος, οί όποιοι άπαγο-
ρεύουν τάς συμπροσευχάς μετά των αίρετικών.

✓ Λόγω της κατ' επανάληψιν προκλήσεως σκανδα-
λισμού των πιστών, ό προσωρινός έφημέριος του
Ίερού Ναού Αγίων Πατέρων Παιανίας π. Γεώργιος Τζί-
λιβάκης, έπαύθη των εφημεριακών του καθηκόντων και
άπηγορεύθη εις αυτόν ή έπιτέλεσις ιεροπραξιών.

✓ Διά λόγους άνωτέρας βίας, ή προγραμματισθείσα διά
τάς 24 Άπριλίου Β' Πανελλήνιος Σύναξις Όρθοδόξων
Νέων, άνεβλήθη διά τόν Σεπτέμβριον τ.ξ.

ΤΙΜΗΤΙΚΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Οἱ Νεομάρτυρες στή Βυζαντινὴ Τέχνη καί ὁ Χριστοκεντρικὸς χαρακτήρας τοῦ μαρτυρίου τους

Η Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς στοὺς ἀπηνεῖς διωγμούς τῶν ἀλλοπίστων ἀντιτάσσει δια-
χρονικά τό αἰώνιο τρόπαιο, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τό θαῦμα τοῦ ἥρωισμοῦ τῶν Νεομαρτύρων τῆς
πίστεώς μας. Τήν περίοδο μάλιστα τῆς Τουρκοκρατίας ἡ ὁρθόδοξη χριστιανική πίστη μας καταυγάζε-
ται ἀπό νέφος Νεομαρτύρων πού ἔχυσαν τό αἷμα τους μόνο καί μόνο γιά τή χριστιανική πίστη καί τήν
ἐλληνική πατρίδα τους. Τά ὀλοκαυτώματα τῶν ἁγίων Νεομαρτύρων συνέδεσαν τή θεία καί ἡδύμολ-
πο ἁρμονία τῆς ἀγιότητος καί τοῦ ἥρωισμοῦ. Τό θεῖο δένδρο τῆς Ἐκκλησίας καρποφορεῖ σέ κάθε ἐπο-
χή καί μάλιστα στά χρόνια τῆς σκλαβιάς (1453-1821), ὅταν καί ἀπέδωσε «καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον». Ἡ
νύμφη μάλιστα τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία περιεβλήθη τοὺς χρόνους ἐκεῖνους, ὅπως καί σήμερα περι-
βάλλεται, ὡς «πορφύραν καί βύσσον» τό αἷμα τῶν χιλιάδων νεοφανῶν Μαρτύρων τῆς ὁρθόδοξης πίστεως
μας. Καί τά πάμφωτα αὐτά νέφη τῶν θείων καί καλλινίκων Νεομαρτύρων τῆς Ὁρθοδοξίας κατα-
λάμπουν τό πνευματικό στερέωμα τῆς Ἐκκλησίας ὡς «καλῶς ἀδλήσαντες καί στεφανωθέντες». Κα-
τέγραψαν δηλαδή μέ τήν ἀθάνατη ἐποποιία τοῦ μαρτυρίου τους τίς ὠραιότερες σελίδες τῆς ζωσας
Ἐκκλησίας.

Οἱ Νεομάρτυρες ἐπομένως τῆς Ὁρθοδοξίας μας, πού εἶναι ἡ ζῶσα καί πρόσφατη ἱστορία τῆς
Ἐκκλησίας μας καί ἡ ἀδιαφιλονίκητη μαρτυρία τῆς Ἀγίας Τριάδας στὸν κόσμο, ἀποτελοῦν τήν εὐλο-
γημένη μερίδα τῶν εὐαρεστησάντων τὸν Κύριο, εἴτε μέ τοὺς ἀκαταμάχητους ἀγῶνες τους εἴτε μέ τή
θυσία τοῦ αἵματός τους, εἴτε μέ τή χριστιανική ὁρθόδοξη βιοτή τους πρὸς δόξα τοῦ

«ἐσφαγμένου ἀρνίου». Ἡ παρουσία τους ἐπομένως στήν καθημερινή ζωή μας

καί ἡ ἀνατροφή μας μέ τό μαρτύριό τους καί τήν ὁρθόδοξη χριστια-
νική βιοτή μᾶς ἀποτελοῦν ἀφυπνιστικό σάλπισμα καί δια-
χρονική πηγὴ ἐμπνευσης στό δρόμο τῆς σωτηρίας, ἀλλὰ καί
αὐτοῦ τοῦ μαρτυρίου, ἐάν παραστεῖ ἀνάγκη.

Μεταξύ λοιπὸν τῶν ἁγίων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας
μας εἶναι καί οἱ χιλιάδες τῶν Νεομαρτύρων πού ἔχυ-
σαν τό αἷμα τους ἀπὸ τό 1453 πού ἀλώθηκε ἡ
Κωνσταντινούπολη ὡς τό 1838 καί πού ὁ
ἀριθμὸς τους εἶναι ἀνεξακρίβωτος. Δοκιμα-
σμένοι σκληρά «ὡς χρυσὸς ἐν χωνευτηρίῳ»
ἐλαμψαν μέ τή γενναία ὁμολογία τους καί
τά ἀπάνθρωπα βασανιστήρια πού δέχτη-
καν μέ πραότητα καί καρτερία. Μέ ἀγιό-
τητα καί μέ σοφία ἀναδείχθηκαν ὁ κα-
θένας ἀπὸ αὐτοὺς στύλος καί ἐδραῖωμα
τῆς Ὁρθοδοξίας, πρόμαχος τῶν ἐλλη-
νικῶν παραδόσεων καί μεγάλα ἀνα-
στήματα τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγά-
λης Ἐκκλησίας.

(συνεχίζεται)

ΤΗΝ ΔΙΑΚΟΝΙΑΝ ΣΟΥ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΟΝ

ΕΟΡΤΑΣΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΙΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

❖ Στίς 4/17 Ιανουαρίου 2010 καί ώρα 5:30 μ.μ. στήν αίθουσα ἐκδηλώσεων τοῦ Δημαρχείου Ἀχαρνῶν, τῇ προτροπῇ καί εὐλογία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀττικῆς & Βοιωτίας κ. Χρυσοστόμου, πραγματοποιήθηκε ἐορταστική ἐκδήλωση μέ τή συμμετοχή τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Στό πλούσιο πρόγραμμα πού ἀκολούθησε ψάλλθηκαν Ὕμνοι, Παραδοσιακά Κάλαντα καί διδακτική Θεατρική παράσταση.

Στή συμμετοχή τῶν ἐκατόν εἴκοσι (120) καί πλέον παιδιῶν τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, εὐχάριστη ἦταν καί ἡ φιλική συμμετοχή τοῦ παιδικοῦ χοροθεάτρου «Ἄμυνα» ὑπό τήν διεύθυνση τοῦ κ. Ὁρέστη Δημητρίου καί Σταυρούλας Ἀσίκη.

Ἐπίσης συμμετεῖχαν παιδιά τῆς Μουσικῆς Σχολῆς «Εὐξείνιος» ὑπό τή Διεύθυνση τοῦ κ. Ἰωάννη Ἰσχνόπουλου.

Ἡ ἐορτή ὁλοκληρώθηκε μέ τήν ὁμιλία τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου κ. Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος στόν ἐπικαιρο καί περιεκτικό λόγο του ἐξέφρασε τήν χαρά καί συγκίνησή του γιά τήν προσπάθεια τῶν παιδιῶν τά ὁποῖα μετέφεραν ζεστασιά καί φῶς στίς καρδιές ὄλων τῶν παρευρισκομένων. Ἀκολούθως πραγματοποιήθηκε ἡ κοπή τῆς πατροπαράδοτης Βασιλόπιτας.

Χαρά γιά ὅλους ἀποτελέσει καί ἡ παρουσία τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου, τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου, τοῦ ἐκπροσώπου τοῦ Δημάρχου Ἀχαρνῶν κ. Θεοφίλου Ἀφουξενίδη, τῆς κ. Χαριτίδου Μαρίας, τῆς κ. Ναβροζίδου Μαρίας, τῆς κ. Ἀθηνᾶς Σεϊτανίδου, τῆς Διευθύντριας τοῦ γραφείου τοῦ Δημάρχου κ. Παναγιωτίδου Πόπης καί τῆς κ. Ἑλένης Ἀβραμίδου.

Στό τέλος τῆς ἐορτῆς ὁ Ἐφημέριος τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Νικολάου Ἀχαρνῶν, Πρεσβ. Μιχαήλ Κωνσταντινίδης, εὐχαρίστησε ὅλους τοὺς συνετελεστές, τά παιδιά, τοὺς παρευρισκομένους καί βεβαίως τίς κατηγήτριες γιά τό κατηχητικό τους ἔργο.

ΙΕΡΑΙ ΠΑΝΥΓΗΡΕΙΣ

❖ Τό βράδυ τῆς Παρασκευῆς 16/29 Ιανουαρίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καί Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ πού τελέσθηκε στό πλαίσιο ἱερᾶς ἀγρυπνίας πρὸς τιμὴν τοῦ νεομάρτυρος Ἀγ. Γεωργίου τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις εἰς τόν ἱστορικό Ἱ. Ναό Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου Καραβᾶ Πειραιῶς, ἐνῶ τήν ἐπομένη, Σάββατο 17/30 Ιανουαρίου, ἱερούργησε εἰς τήν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονή Ἀγ. Ἀντωνίου Σαλαμῖνος.

Ὁμοίως ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ τιμωμένου ἐπ' ὀνόματος τοῦ Καθηγητοῦ τῆς ἐρήμου Ὁσίου Ἀντωνίου τοῦ Μεγάλου Ἱ. Ναοῦ Δήμου Μεταμορφώσεως.

❖ Εἰς τὰς 18/31 Ἰανουαρίου κατὰ τὴν πανηγυρικὴ συνάξει τῶν Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας Ἀγ. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου πού ἐφέτος συνέπεσε μέ τὴν Κυριακὴ τοῦ Ἀσώτου ἐόρτασε μέ τὴν ἀρμόζουσα λαμπρότητα τὴν δευτέρα πανήγυρὶ του ὁ Καθεδρικός Ἱ. Ναός Ἀγ. Ἀθανασίου Ν. Φιλαδελφείας.

Τῆς ἱερᾶς πανηγύρεως κατὰ παράκληση τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου πού παρέστη συμπροσευχόμενος εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν καὶ κήρυξε τὸν θ. Λόγο προέστη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Μαρθῶνος κ. Φωτίου καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου.

❖ Εἰς τό πλαίσιο τῶν ποιμαντικῶν του καθηκόντων ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος τὴν Δευτέρα 19-1/1-2 ἱερούργησε καὶ κήρυξε τὸν Θ. Λόγο εἰς τὸν ἐορτάζοντα Καθεδρικό Ἱ. Ναό Ἀγ. Μάρκου Εὐγενικοῦ Πατρῶν, ἱεουργοῦντος τοῦ Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμ. Νικοδήμου Καλαυτῆ. Τὴν ἐτήσια πανήγυρὶ του ἐόρτασε καὶ ὁ Ἱ. Ναός Ἀγ. Μάρκου Εὐγενικοῦ Μόντρεαλ Καναδά.

❖ Εἰς τὴν Ἱ. Μονὴ Ὁσ. Ὁνουφρίου Κερατέας μέ τὴν ἀρμόζουσα μοναστηριακὴ τάξη ἐορτάσθη καὶ ἐφέτος τὴν Τρίτῃ 20-1/2-2 ἡ μνήμη τοῦ Ὁσ. Εὐθυμίου τοῦ Μεγάλου. Ἡ ὡς ἄνω Ἱ. Μονὴ ἐορτάζει καθ' ἔτος τὴν μνήμη τοῦ ἐπιφανοῦς Ὁσίου καὶ τὸν τιμᾶ εὐλαβῶς ὡς δεύτερο προστάτη της. Τοῦ ἱεροῦ ἐορτασμοῦ προέστη ὁ κτήτωρ καὶ πνευματικός ποδηγέτης τῆς Μονῆς Σεβ. Μητροπολίτης Εὐρείου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνος.

❖ Ἀγιοπρεπῶς ἐορτάσθη τὴν Παρασκευὴ 30-1/12-2

ἡ συνάξις τῶν τριῶν μεγάλων Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων καὶ ἱεουργῶν Βασιλείου τοῦ Μεγάλου, Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Δημητριάδος κ. Μάξιμος προέστη τῆς πανηγύρεως τοῦ Καθεδρικοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσ/νίκης. Προεξάρχοντος τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικου ἐόρτασε τὴν ἐτήσια πανήγυρὶ του ὁ Ἱ. Ναός Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Κορίνθου. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀθανάσιος προέστη τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν τοῦ ἐορτάζοντος Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Ἐλασσῶνος. Ἐπίσης μέ τὴν πρέπουσα τιμὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ τάξη ἡ Πειραικὴ Ἐκκλησία τὴν ἡμέρα αὐτὴ τιμᾶ τὴν εὕρεση τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου στό ἱερό νησί τῆς Τήνου (30-1-1823). Ἡ ἀνάμνησις τῆς ὑπερφυοῦς φανερώσεως τοῦ θεομητορικοῦ ἐκτυπώματος ἔχει καθιερωθῇ ὡς πανήγυρις τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς τὰ Μανιάτικα Πειραιῶς. Τοῦ θεομητορικοῦ ἐορτασμοῦ προέστη ὁ οἰκεῖος Μητροπολίτης Σεβ. κ. Γερόντιος.

❖ Μέ ιδιότυπη κατάνυξη καὶ ἐκκλησιαστικὴ λαμπρότητα ἐορτάσθη τὴν Καθαρά Δευτέρα 2/15 Φεβρουαρίου ἡ δεσποτικὴ ἐορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς τοῦ Κυρίου. Ἐπικέντρο τοῦ ιδιόμορφου φετεινοῦ ἐορτασμοῦ ὑπῆρξαν οἱ Ἱ. Ναοὶ Ὑπαπαντῆς Κυρίου Καλλιπόλεως Πειραιῶς καὶ Μαρχοπούλου Μεσογείων καθὼς καὶ αἱ ὁμώνυμοι Ἱ. Μοναὶ Αἰαντείου Σαλαμῖνος καὶ Χορτοκοπίου Ἐλευθερουπόλεως. Συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθένης κ. Θεοδοσίου καὶ τοῦ ἱεροῦ κλήρου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γερόντιος τὴν παραμονὴ τῆς ἐορτῆς Κυριακὴ τῆς Τυρινῆς 1/14 Φεβρουαρίου προέστη τοῦ Μ. Ἑσπερινοῦ πού τελέσθη εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἱ. Ναόν Ὑπαπαντῆς Κυρίου Καλλιπόλεως Πειραιῶς. Εἰς τὸν αὐτόν Ἱ. Ναόν τῆς κυριώνυμον ἡμέραν τῆς ἐορτῆς συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοφ. Ἐπισκόπου Βρεσθένης προέστη κατόπιν κανονικῆς ἀδείας τοῦ οἰκεῖου Μητροπολίτου Σεβ. Γερωντίου ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀχαΐας καὶ πάσης Πελοποννήσου κ. Καλλίνικος.

Τὴν κυριώνυμο ἡμέρα τῆς Δεσποτικῆς αὐτῆς ἑορτῆς ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κ. Γερόντιος προέστη τῆς Θ. Λειτουργίας πού ἐτέλεσε συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ κλήρου εἰς τὴν πανηγυρίζουσα Ἱ. Μονή Ὑπαπαντῆς Κυρίου (Φλεβαριώτισσα) Σαλαμίνος.

Ὅμοίως κατὰ τὴν εὐσημο καὶ ἁγίαν αὐτὴν ἑορτὴν ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας κ. Χρυσόστομος προέστη τῶν ἱερῶν ἀκολουθιῶν πού τελέσθηκαν στό πλαίσιο τῆς ἐτήσιας ἑορτῆς τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ὑπαπαντῆς Κυρίου Μαρκοπούλου Μεσογείων.

Μέ συνιερουργία τῶν Σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Πλαταμῶνος κ. Ἀθανασίου καὶ τοῦ τοποτηρητοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Σερρών (Ἀνατολικῆς Μακεδονίας καὶ Θράκης) Θεοφ. Ἐπισκόπου Χριστιανουπόλεως κ. Γρηγορίου ἐδόρτασε δι' ἱερᾶς ἀγρυπνίας τὴν ἐτήσια πανήγυρὶ τῆς ἡ Ἱ. Μονῆ Ὑπαπαντῆς Κυρίου Χορτοκοπίου.

Νεανικός Ορθόδοξος Σύνδεσμος

δεν ξεχνώ...
προσφέρω

ΕΘΕΛΟΝΤΙΚΗ 3η ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΜΑΪΟΥ 2010

Ι. Ν. Αγ. Αθανασίου, Ν. Φιλαδέλφεια

6973044768 - 6977442450

ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ 2010

Κεντρικός Λιμένας Πειραιώς.

Γερά Μητρόπολης Άχαΐας, Λιμένας Κορίνθου

Γερά Μητρόπολης Άμερικής, Νέα Υόρκη.